

Шичак



*Због свега
што смо
најлепше хтели...*

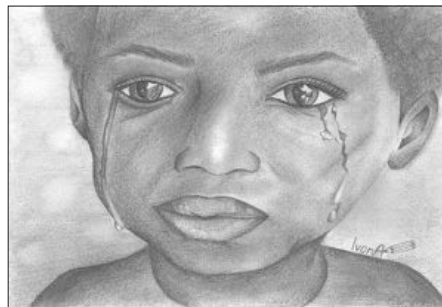
Мирослав Антић





Насловна	1	"Трагови" - Из старих бројева. 1998	28
Садржај. Редакција	2	"Кутак за насмејан тренутак"	29
"Путује без пута..." - Поздравни говор директора	3	Спортска страна: "Заљубљеници у природу", Спортска	
"Најбоље међу најбољима" - Так генерације	4	недеља	30
Вуковци. Успешни такмичари	5	"Мали Принц" - стрип	31
"Добро дошли, најмлађи" - Поздрав првацима	6	Последња страна	32
"У сусрет јесени" - Јесењи карневал	7		
"Емина зона знања"	8		
"Европски дан језика" - У Средњој Добрињи	9		
"Кад смо били велики" - Дан просветних радника	10		
Јавни час о Јовану Цвијићу. Посета Београду	11		
"У свету бајке" - "Трнова Ружица" и IV 3	12		
Дан језика у нашој школи- Божић и Нова година	13		
"Сничкова" галерија	14		
"Сничкова" галерија	15		
"Опсена сликом и речју" - Интервју са сликаром Миланом			
Туцовићем	16		
.....	17		
.....	18		
.....	19		
Литерарци	20		
Литерарци	21		
Литерарци	22		
Разговор са наставником историје Станијом Јовановић	23		
Изблиза- Интервју са наставником математике Небојшом			
Варницом	24		
.....	25		
"Пут око света" - Путовање у Француску	26		
"Кутак за разговор са психологом и педагогом". Ученички			

Сничак



Ивона Бојовић



Сничак

Лист ученика Основне школе "Емилија Остојић"

јануар 2016.године* број 33

Издаје *** ОШ "Емилија Остојић" Пожега, Кнеза Милоша 26

Први број издашао *** 1975.године

Оснивач *** Радина Радојевић, наставник

Логотип листа *** Недељко Вуковић, наставник

Редакција *** Новинарска секција

Уредник *** Соња Стоковић, наставник

Лист је настао у сарадњи са *** Ликовном секцијом, Литерарном секцијом,
Фотографском секцијом

Радови на насловној и последњој страни

*** Одељене VII 4 *** Богдан Јовићевић VII 1 *** Јана Никитовић VI 1 ***

Штампа *** Фото "Миленијум" *** Пожега

e-mail: snicak@gmail.com

* на појединим странама коришћене су апликације преузете са интернета





Поштована децо, колеге и пријатељи,

У оно време када је Свети Сава ходао земљом, а то беше јако давно, Србија земља се протезала на три мора. Тада су код нас, у нашу земљу, „трбухом за крухом“ долазили људи са запада да би радили на нашој земљи и у нашим рудницима.

Са три мора Србија се смањила на три Мораве. Заборавила је на знање и традицију, заборавила је на то ко је и одакле је и, што је најтеже, није имала пут и није знала куда иде.

Наш је, а од сутра и ваш задатак да Србију вратите на три мора. То се у ово модерно време може учинити само најјачим оружјем, оружјем које нам је свима доступно, а то су оловка и књига, то су знање и традиција. То је оружје о коме морате учити и које морате знати користити, јер, у супротном, Србије неће бити ни између Морава. Ако то моћно оружје не будете научили да користите, ни вас, а ни нас нигде бити неће. Можда ћемо чекати поново пет стотина година да се појави неки човек са визијом и болесном ногом, који ће отићи у свет и који ће наћи неког новог Гетеа, који ће се одушевити историјом, Немањинићима и јуначким песмама народа кога више нема.

Драга децо, обраћам вам се као родитељ, наставник и директор, данас бити патриота и светосавац значи бити образован, паметан и богат, а богат је само онај ко ужива са својом породицом, ко сваки дан научи нешто ново и ко уме да подели ту радост са другима.

Свети Сава је то знао. Он је знао и показао пут истине, пут који је трновит и тежак, пун искушења и замки али једини исправан и светао. Његова визија је да ће Србија увек бити запад на истоку и исток на западу. Да ли ћемо ми, а са нама и ви, то искористити за нашу будућност и наша покољења, од нас самих зависи. Ту ће се видети да ли смо паметни, да ли смо заиста светосавци на делу или само на папиру. То је патриотизам са којим крећемо у рат и борбу за своју будућност.



Поделити са неким лепу реч, молитву за здравље, сендвич или колач је светосавски чин достојан поштовања. Немојте то никада заборавити, јер нас принц наш Растко, а и Свети отац Сава, гледају негде с неба, и постоји велика могућност да ћемо некад морати да објаснимо и оправдамо то што сада радимо. Да ли ћемо бити достојни да се правим назовемо и кажемо свуда ко смо, чију круну носимо, да ли ћемо смети да кажемо чији смо потомци и куда идемо, само од нас зависи.

Свима Вама, а и нама међу Вама који данас славимо, нека је срећна слава – Свети Сава.

Александар Весовић, директор школе





Најбоље међу најбољима



Ћак генерације 2014/2015.год.



Тамара Спасојевић

Који су твоји најбољи резултати са такмичења?

Па, издвојила бих друго место из књижевности на Републичком такмичењу у седмом разреду и у осмом разреду треће место на Републичком такмичењу из граматике.

Знамо да волиш музику. Да ли себе у будућности видиш као музичара?

Да, волим музику. Свирам клавир и завршила сам основну музичку школу и уписаћу гимназију, али не видим себе како студирам музику.

На којим си језицима певала за Дан језика?

Певала сам на финском, бугарском, словеначком и енглеском.

Већина људи мисли да успешни ђаци слободно време проводе само учећи и читајући. Да ли и ти тако проводиш време?

Не. Ја своје слободно време проводим са најбољим пријатељима.

Да ли постоји неки предмет који би издвојила као омиљени?

Моји омиљени предмети су биологија и енглески језик.

Да ли ти је било тешко да у старијим разредима постигнеш све те резултате?
Било ми је веома напорно, али сам после остварених резултата све заборавила.

Да ли те је занео успех у школи и место ђака генерације?

Не, нисам нимало уображена.

Да ли ти је жао што напушташ ову школу?

Да, јако ми је жао, највише због мог одељења, јер се растајемо. Али, трудићу се да са свима одржавам контакт.

Да ли се дружиш са ученицима који су такође били ове године у конкуренцији за ђака генерације?

Конференција је била веома јака. То су били Ања Петровић и Бошко Николић. Чвршће пријатељске везе имам са Ањом Петровић.

Да ли имаш нешто да поручиш будућим генерацијама?

Ако нешто желе да остваре, само треба да раде и резултати ће сами доћи.



Ива Миросавић,
Катарина Димитријевић,
Оливера Радосављевић VIII 1



Једна од најбољих

Ања Петровић

Бавиш ли се нечим изван школе?

Бавим се одбојком и волим да читам.

Који су ти омиљени наставни предмети?

Хемија и српски језик.

Шта је допринело да заволиш те предмете?

Хемија ме је веома заинтересовала, још од почетка седмог разреда. Увек сам уживала гледајући експерименте на телевизији и једва сам чекала тренутак када ћу моћи и ја да држим у рукама лабораторијско посуђе.

Такође, научила сам да читам када сам имала четири године и књиге су ме увек привлачиле, више него филмови и игрице на рачунару.

И наставнице су веома утицале да заволим ове предмете, јер су својим трудом успеле да подстакну код мене велико интересовање и жељу за стицањем нових знања.

У коју средњу школу ћеш се уписати?

Желела бих да се упишем у Медицинску школу, смер фармација, јер је тамо хемија веома заступљена.

Да ли ти је жао што одлазиш из ове школе?

Много ми је жао и сви ће ми јако недостајати, и моје одељење и сви наставници.



Да ли ћеш наставити да се дружиш са пријатељима из основне школе?

Са најбољим друговима ћу сигурно остати у контакту.

Чега ћеш се сећати?

Сећаћу се лепих тренутака, а ружне ћу покушати да заборавим.

Дружиш ли се са овогодишњим ђаком генерације Тамаром Спасојевић?

Тамару знам од малена. Такмичења на којима смо заједно учествовале јако су нас зближиле. И јако ми је драго због тога.

На којим такмичењима си учествовала?

Највећи успех ми је друго место на Републичком такмичењу из књижевности, али и Републичко такмичење из биологије у осмом разреду. Такође, ишла сам и на такмичење из хемије, граматике и техничког и информатичког образовања.

Да ли имаш неку поруку за крај разговора?

Увек треба веровати у себе и борити се за оно што волиш и желиш.

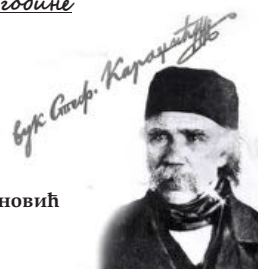


Ива Миросавић,
Оливера Радосављевић,
Катарина Димитријевић VIII 1



Носиоци дипломе "Вук Караџић" 2015. године

Ивона Бојовић
 Маја Крсмановић
 Ања Петровић
 Тамара Саватијевић
 Тамара Спасојевић
 Тамара Стаматовић
 Милица Весовић
 Милан Танасковић
 Бошко Николић
 Константин Савић
 Томислав Марјановић
 Катарина Стаматовић
 Вук Маричић



Успешни такмичари 2014/2015. године

Γ ν μ ζ η γ Η β θ η	Β ί ο ι Π ά Α ί θ λ ά γ 5-3, Νικολίνα Δριδάρειν 5-5, Α ν α Τ α μ β ο ρ ι η 5-3, Μ ι λ ο σ Ρ α κ ι η 5-3, Σ α ρ α Ρ α κ ο ν η 5-3, Τ ι ς α ν α Π α ν τ ε λ η ι η 5-4, Α ν α σ τ α σ ι α Σ ε τ ε ν α ν ο ν η 5-4, Τ α ν α σ ι ε Μ λ α δ ε ν ο ν η 6-2, Ή λ ε ν α Π α ν τ ο ν η 6-1, Λ ύ β ι τ σ α Μ α ρ τ ο ρ ο ν η 7-4, Α ν α Π ε τ ρ ο ν η 8-1, Β ο σ κ ο Ν ο λ η ι η 8-4, Τ α μ α ρ α Σ π α ρ σ ο ς η ν η 8-2	ρ ν φ ι ω Ξ ι
Γ ν μ ζ η γ Η β θ η- γ ρ α μ α τ ι κ η; Ρ ε π υ β λ ι κ ο τ α κ μ ι χ ε ν ο ς	Κ ι τ ι ΐ ν ι ΐ μ ι Ξ α Π ά γ 8-2	3. ι ξ α
Γ ν μ ζ η γ Η β θ η- Κ ν η ι κ ε ν η α ο λ η μ π ι α δ α, Ο κ ρ υ ς τ ο τ α κ μ ι χ ε ν ο ς	Β γ θ γ χ ΐ τ ι λ α λ φ α ά γ 7-3, Τ α μ α ρ α Ι ο ν α ν ο ν η 7- Σ Δ, Ν ε μ α ν α Ρ η σ υ μ ο ν η 7-4, Τ α ν α σ ι ε Μ λ α δ ε ν ο ν η 7-3, Α ν δ ρ ι α ν α Β ρ α ν η ι η 7-1, Α ν α Π ε τ ρ ο ν η 8-1, Τ ι ν α Μ ι λ ο ν α ν ο ν η 8-1, Ι β ο ν α Β ο ς ο ν η 8-1, Μ α ς α Κ ρ ε μ α ν ο ν η 8- Σ Δ, Β α ν α Σ α ν α τ ι ς η ν η 8-1, Μ ι λ ι τ σ α Β ε σ ο ν η 8- Σ Δ, Τ α μ α ρ α Σ π α ρ σ ο ς η ν η 8-2, Ι ο ν α ν α Γ α τ σ η ν η 8-1	ρ ν φ ι ω Ξ ι
Γ ν μ ζ η γ Η β θ η- Κ ν η ι κ ε ν η α ο λ η μ π ι α δ α; Ρ ε π υ β λ ι κ ο τ α κ μ ι χ ε ν ο ς	Κ ι τ ι ΐ ν ι ΐ μ ι Ξ α Π ά γ 8-2, Ι ο ν α ν α Γ α τ σ η ν η 8-1	6. ι ξ α
Β Γ ο ι Γ ο γ η, Ε η ν ρ β κ λ ο ι η ι γ φ ι Κ ι	Ε κ η λ Σ τ ο κ η ι η 4-2, Σ ρ η α ν Λ α κ η ι η 4-2, Τ α μ α ρ α Ξ ο κ ο ν η 4-2, Ν ι ν α Ξ β ι ς η ν η 4-2, Ι β α ν α Σ π α ρ σ ο ς η ν η 4-2, Μ ι ν α Λ υ κ η ι η 4-3, Μ ι λ ο σ Ρ α κ ι η 5-3, Β ο γ δ α ν Ι ο ν η ν η ν η 6-1, Μ ι λ ο σ Κ ο ν α τ σ η ν η 6-2	ρ ν φ ι ω Ξ ι
Υ ζ ο λ ν γ Η β; Ε η ν ρ β κ λ ο ι η ι γ φ ι Κ ι	Γ λ σ γ Η β γ θ ι η λ α λ φ 5-1, Μ α τ ε ς α Λ α λ ο ν η 5-3, Μ ι ν α Ε ρ η ν η 5-3, Β ο γ δ α ν Ι ο ν η ν η ν η 6-1, Μ ι λ ι τ σ α Κ ο ν α τ σ η ν η 7-3, Δ ι ς α ν α Μ υ τ λ α 7-4, Ι ο ν α ν α Γ α τ σ η ν η 8-1	ρ ν φ ι ω Ξ ι
Υ ζ ο λ ν γ Η β; Η μ ρ δ θ γ φ η λ ο ι η ι γ φ ι Κ ι	Ξ α λ κ ι Α ι φ α γ 8-1	6. ι ξ α
Α ι λ ε ν ι ς γ Η β; Ε η ν ρ β κ λ ο ι η ι γ φ ι Κ ι	ε ρ Ψ γ χ ΐ Β Γ ο ν λ α γ 7-4, Ξ υ ρ η ς Ζ η ν κ ο ν η 7-2, Ν ε μ α ν α Ρ η σ υ μ ο ν η 7-4, Τ ι ν α Μ ι λ ο ν α ν ο ν η 8-1	ρ ν φ ι ω Ξ ι
Μ γ θ η η ΐ; Ε η ν ρ β κ λ ο ι η ι γ φ ι Κ ι	΄ λ ε η ι κ Ξ α γ Ξ α γ 6-1	ρ ν φ ι ω Ξ ι
΄ γ λ θ λ ε γ Η β; Ε η ν ρ β κ λ ο ι η ι γ φ ι Κ ι	Γ ο ν ι ν γ Κ ΐ Β γ θ γ 5-2, Σ ο φ ι α Μ ι λ α κ ο ν η 5-1, Μ ι ν α Ε ρ η ν η 5-3, Ι ο ν α ν Λ υ κ ο ν η 5-2, Μ α ρ ι α ν α Μ α ρ κ ο ν η 6-1, Ο λ ι β ε ρ Β υ κ ο ν η 6- Ρ ο γ ε, Μ ι λ ι τ σ α Τ ο μ η 6- Ρ ο γ ε, Α ν δ ρ ι α ν α Β ρ α ν η ι η 7-1, Α η ς ε λ α Κ ο ν α τ σ η ν η 7-2, Α ν α Ξ ο ν ο ν η 7-1, Τ α ν α σ ι ε Μ λ α δ ε ν ο ν η 7-3, Α ν α Π ε τ ρ ο ν η 8-1	ρ ν φ ι ω Ξ ι
΄ γ λ θ λ ε γ Η β; Η μ ρ δ θ γ φ η λ ο ι η ι γ φ ι Κ ι	, Κ ι Ζ ι ο ν λ α γ 8-1, Α η ς ε λ α Κ ο ν α τ σ η ν η 7-2, Τ α ν α σ ι ε Μ λ α δ ε ν ο ν η 7-3	9. ι ξ α
Ν ι γ Η β; Ε η ν ρ β κ λ ο ι η ι γ φ ι Κ ι	ε ρ Ψ γ χ ΐ Β Γ ο ν λ α γ 7-4, Ν ε μ α ν α Ρ η σ υ μ ο ν η 7-4, Μ α ρ κ ο Ι ο ν η ν η ν η 7-2, Ο λ ι β ε ρ α Ρ α δ ο σ α ν η ν η 7-1, Μ ι λ ι τ σ α Κ ο ν α τ σ η ν η 7-3, Α η ς ε λ α Κ ο ν α τ σ η ν η 7-2, Α ν α σ τ α σ ι α Σ λ ο ν η ι η 7-2, Ν α η α Μ α ρ ι ν κ ο ν η 7-3, Α ν α Π ε τ ρ ο ν η 8-1	ρ ν φ ι ω Ξ ι
Π κ θ ι ζ η γ Η β η; Ε η ν ρ β κ λ ο ι η ι γ φ ι Κ ι	Β γ υ ΐ γ θ λ ΐ Γ ι Π ι κ λ α γ 8-3, Τ α μ α ρ α Σ π α ρ σ ο ς η ν η 8-2, Τ α μ α ρ α Σ τ α μ α τ ο ν η 8-2	ρ ν φ ι ω Ξ ι
Μ ν ι κ χ ρ ζ η γ Η β η; Η μ ρ δ θ γ φ η λ ο ι η ι γ φ ι Κ ι	Κ ι τ ι ΐ ν ι ΐ μ ι Ξ α Π ά γ 8-2	ρ ν φ ι ω Ξ ι
Κ ι υ κ γ φ η λ ι η ν η ς ι ν φ ο ρ μ α τ ι κ ο ο β ρ α ς ο ν α ν ο ς; Ο κ ρ υ ς τ ο τ α κ μ ι χ ε ν ο ς	Ε θ γ α ν ι ΐ ΄ λ ε γ Ξ α γ 8- Π ρ ι λ ι π α, Ο λ ι β ε ρ Β υ κ ο ν η 6- Ρ ο γ ε, Β α ν α Σ α ν α τ ι ς η ν η 8-1, Τ α ν α σ ι ε Μ λ α δ ε ν ο ν η 7-3, Α λ ε κ σ α ν δ ρ Ξ ε δ ο ν η 7-3, Μ ι λ α ν Ξ ε κ η 5-1, Ή λ ε ν α Π α ν τ ο ν η 7-1	ρ ν φ ι ω Ξ ι
Κ ι υ κ γ φ η λ ι γ κ σ λ ν ι Γ ο γ η λ α λ Γ ι β λ α λ Κ ι; Ρ ε π υ β λ ι κ ο τ α κ μ ι χ ε ν ο ς	Α Γ Κ ΐ Γ Ι α λ ο η γ 8-1, Τ α ν α σ ι ε Μ λ α δ ε ν ο ν η 7-3, Ι β ο ν α Β ο ς ο ν η 8-1, Α λ ε κ σ α ν δ ρ α Λ ε κ ο ν η 8-1, Λ υ κ α Τ ς υ μ η 8-1	ρ ν φ ι ω Ξ ι



Добро дошли, најмлађи!



И овог септембра наша школа је широм отворила врата свим својим ученицима. Испративши са тугом своје осмаке, припремила је срце за сусрет са 130 нових малих паметних глава, спремних за пустиловину школовања и упознавања тајни и мистерија живота и света. Са радошћу и уживањем пронашла им је у себи место и припремила се да будно прати сваки њихов корак.

Прваци, добродошли сте!



Ружа у пољу



Ружа жута у пољу расте.
Сија се као сунце и лепотом нас обасјава.
Лепша је од кафуна, и од лале.
Сјаји се лепше од звезда.

Дуња Митровић I 4

Једно лепо вече док сам се шетала угледала сањ. Сјајне звезде на небу. Месец је сијао као драгуљ. Вече је било тако лепо да нисам могла да застим.

Када сване јутро, моје руже ће процветати. Башта ће опојно мирисати. Мени се јако свиђа моја башта.

Ја волим и да се купам у реци. Волим и моју најбољу другарицу Дуњу. Волим када се играм са њом. Ми се увек купамо у реци и пијемо сок у мом дворишту. Једемо колаче под сунцобраном и играмо се са луткицама.

Када падне мрак, идемо да спавамо и да сањамо само лепе снове. Сутра ћемо се поново играти.



Емилија Стоковић I 3



Вукашин Весовић I 3

Моја учитељица

Школа

Освануо је и тај дан
као да сањамо слатки сан.
У школу смо кренули ми,
одморни, срећни и весели.

Довиђења, распусте,
дошао ти је крај,
прошао је ђачки рај.

Здраво, школо,
домаћи задаци,
учитељице и сви ђаци!

Прошао је распуст цео,
заузимо клупе, део по део!
Заузели смо клупе ми,
можемо разговор започети.

Лена Јовановић IV 2



У мом животу преплићу се разни догађаји и личности које не заборављам. Једна од личности коју волим и поштујем је моја учитељица.

Упознала сам је пре мог поласка у школу, на рекреативној настави у Аранђеловцу. Мене је водила бака, а учитељица своје ћаке. Још тада сам пожелела да ми она буде учитељица. На моју срећу то се и десило.

Сећам се свог првог дана у школи. У школском дворишту стајала је млада, лепа и насмејана особа, мени већ позната. А сада је изгледала много лепше и величанственије. Личила ми је на црвенокосу вилу која је дошла из бајке и да нас, њене ћаке поведе у бајку. Са њених румених усана чуле су се речи: „Ја се зовем Весна Миповановић, и учићу вас наредне четири године.“

Дани пролазе, а ја је све боље упознајем. Заволела је ту дивну учитељицу. Она долази у школу ведра и насмејана, пуна снаге и воље за рад са нама. Из њених бисерних очију зрачи љубав и поверење. На лицу јој увек поиграва осмех. Нучила нас је да пишемо прва слова и бројеве. Често завири у наше проблеме и помаже нам са пуно стрпљења и разумевања. За сваки труд довољне су само њене речи похвале пуне љубави и топлине. Уливала је љубав свима нама, иако је знала и да нас опомене и на крају казни.

Скоро ће крај четвртог разреда и растанак са учитељицом. Свима ће тешко пасти тај растанак. Већ сада осећам тугу у срцу при помисли на тај дан.

Марија Вучић IV 2



У сусрет јесени... Јесењи карневал



У четвртак, 29. октобра 2015. г. ученици млађих разреда наше школе желели су да поздраве ЈЕСЕН и да јој се захвале на свим лепотама и укусним и сочним плодовима које је даровала. Они су са својим учитељима организовали карневал и прошетали градским улицама. Својим изгледом, маскама и костимима показали су своју маштовитост, креативност и љубав према овој ЗЛАТНОЈ КРАЉИЦИ.

На градском тргу ученици четвртог разреда наше школе извели су свечани програм на тему „ПОЗДРАВ ЈЕСЕНИ“.

Весна Миловановић, учитељ



Најлепше јесење слике

Лето је отпутовало на другу страну света, а уместо њега је стигла прохладна јесен. Иако не свима омиљена, и она има своју лепоту и необичност.

Уместо шарених лептира, који су летели свуда око нас, сада листови опадају са осушених грана. Улице су обојене бакарним бојама, дрвеће је остало без јаркозелене. Видим понеки жути лист, који виси са гране и њише се на ветру. И сунце је другачије, крије се иза облака, а киша пада правећи баре на улицама. Оне чине велико огледало, па се могу огледати у њему.

Чује се понеки цвркул птице из даљине. Птице одлазе тамо где је топлије. Из траве вири понеки бели цвет, ког ускоро неће ни бити...

У свему овоме има и нечег лепог. Јесен ће заменити зима, након ње доћи ће пролеће. А онда ће дечји гласови означити почетак још једне летње приче.

Тијана Јанковић VI 5

Волим природу, али некада немам времена да изађем да се играм и зато седим за радним столом и кроз прозор гледам свог пса и питам се како би било бити вечно у природи... Замишљам све лепе тренутке које сам провела у слици коју гледам, а чији је рам мој прозор. Иза лепог поља, много даље него што се чини, налази се шума пуна разних птица. Њихове цвркуте и песму одавде могу само замишљати. Понекад је и то довољно за леп дан.

Јелена Ковачевић VI 5

Поглед са прозора моје собе

Прозор моје собе је за мене чаробан. Један прозор, а милиони различитих слика! Као да неко непознат ноћу, док сви спавамо, нечујно слика све лепше слике. Сваког јутра, када се пробудим, ја их видим: једног јутра кишу, другог снег, трећег птице и цвеће, и све тако, до бескраја.

Једна од најлепших слика је слика ране јесени, када не пада киша, већ само опада лишће. Тада се види огромно дрво храста на ливади у близини. Оно почиње да прави највећи шарени тепих.

Ова слика на мене оставља најлепши утисак. И ја волим што имам тај прозор у својој соби, који није обичан, који ствара много изванредних доживљаја.

Јана Бабић VI 5

Нема живота у природи, нема топлоте, нема сунца, ни деце која би се раздрагано играла. И све шумне слике су нестале, птице су одлетеле и за собом оставиле само нестварне композиције, незавршене, изгубљене, којих се само можемо присећати и тако уживати у њима.

Тања Ризовић VII 4

Све је тихо и путо, и чини се као да смо још увек заглављени у портрету јесени, а зима полако, мало по мало, одмиче...

Неда Стевановић VII 4



Емина зона знања

Прошетајмо
још једанпут
ходницима
и учионицама
наше школе!



27. маја
2015. год.



Шта нас је привукло?

Можда свевременски Нушићев приказ карактера власти? Или лепота ликовних радова, од којих су неки настајали управо пред нама? Или глас и мелодија, који су испуњавали школу? Можда необична повезаност различитих језика? Или мистериозност математичких законитости? Путовање кроз време и доспевање у доба књаза Милоша, или путовање кроз простор и сусрети са небројеним лепотама Земље? Иновације у области технике и наговештаји новог доба? Можда магија, ипак науком објашњива, којом су обавијене физичке и хемијске појаве? Или чуда живог света наше лепе планете? Или - све то заједно!

Велики број посетилаца био је снажно привучен у „Емину зону знања“, на манифестацију знања, вештина и креативности наших ученика и наставника, 27. маја 2015. год.

Присуствовали смо представљању најзанимљивијег из области свих предмета: српског језика и страних језика, музичке и ликовне културе, математике, историје, географије, техничког и информатичког образовања, физике, хемије и биологије.

Забавили смо се, научили много и остали задивљени чаролијом коју је створио тимски рад ученика и наставника ОШ „Емилија Остојић“. Сада свет посматрамо са једне степенице више на путу усавршавања себе самих.



српски језик



математика



физика



музичка култура



страни језици



ликовна култура



хемија



техничко
и информатичко образовање



географија



биологија

историја



Фотографије: Фото- секција



Европски дан језика, 26. септембар



Границе мога језика значе границе мога света



Дан европских језика обележен је 28. септембра 2015. године у ИО Средња Добрина. Сви ученици од првог до осмог разреда учествовали су у обележавању овог дана. Они су заједно са својим учитељима и наставницима изашли на спортски терен и отпевали неколико песама уз музичку пратњу наставника енглеског, а након тога симболично су бацили балоне. Свако одељење је имало по један посебан балон, на којем је била исписана заједничка порука на различитим језицима: *Границе мога језика значе границе мога света*. Представници одељења бацали су балоне изговарајући поруке на српском, енглеском, руском и шпанском језику. Балони су одлетели, а ученици су госте повели у хол школе. Свако одељење представило је један језик. Шгандови су били украшени сликама, натписима, панонима, заставицама и балонима, док су ученици за посетиоце припремили интересантне језичке игре интерактивног садржаја (асоцијације, ребусе, квизове, слагалице...). Најуспешнији у играма и знању добијали су награде (бесплатне комплименте, слаткише, заставице или балоне). Сви су се потрудили да на креативан начин обележе и истакну значај учена језика.



Драгана Лазовић, наставник у ИО Средња Добрина



Један смешан догађај са часа

Наш живот, као и школовање, прожети су нитима смешних догађаја и хумора.

На крају прве године мог учења у осмогодишњој школи имали смо велики број контролних, од којих је зависила наша оцена са којом ћемо завршити пети разред. Међу тим проверама био је и контролни из биологије, из које смо прелазили ботанику. Контролни, у ствари, и није био много тежак, па је већина ученика добила добре оцене, а неки чак и вфу него што су очекивали. Међутим, било је и оних незадовољних... Тако је један ђак из нашег разреда решио да поправи за њега ионако велику оцену.

Наставник га је прозвао и питао:

- Коју си оцену добио на контролном задатку?

- Тројку!-скоро поносно изговори овај.

- Добро, а јеси ли сигуран да хоћеш да покушаш да је поправиш? – упита наставник, знајући да је ова оцена прилично висока за тог ученика.

- Наравно.

- Па, добро онда. Шта је фотосинтеза?

- Па... то је ... – замишљено започе овај.

- То је... како да кажем...

- Па, кажи – рече наставник.

- Па, не знам како да објасним.

- Знаш или не знаш шта је фотосинтеза?

- Не знам.

- Добро онда, шта знаш о четинарима? – са надом у гласу упита наставник.

- Четинари? – узбуђено упита ђак – па, они су, овај... – са мање ентузијазма настави – то је ... овај... то је дрвеће, како да кажем...

- У реду. Где они расту? – упита наставник са надом да ће извући још нешто из свог ученика.

- Како где? У шумама – зачуђен таквим питањем одговори ђак који је изгледао скоро као мученик, а не ученик.

- Па у којим, сам назив ти каже!?

- Аааа! У четинарским.

- Добро, иди на место, поправио си оцену на двојку – премореним гласом одговори наставник.

Разред је праснуо у смех, а јадан ђак је стајао као укопан, са изразом неразумевања ситуације.

Тако је постављен нови Гинисов рекорд по чудно-смешним догађајима. Ученик који га је поставио био је први ђак коме је пошло за руком да поправи тројку на двојку.



Бранко Коларевић, 8.разред, Средња Добрина



“Кад смо били велики...” (Мирослав Антић)



Дан просветних радника, 8. новембар



ДАН ПРОСВЕТНИХ РАДНИКА, 8. НОВЕМБАР, ОВЕ ГОДИНЕ ОБЕЛЕЖЕН ЈЕ У ПЕТАК, 6. НОВЕМБРА, КАДА СУ ЧЛАНОВИ ПАРЛАМЕНТА И ДРУГИ УЧЕНИЦИ VII И VIII РАЗРЕДА ОДРЖАЛИ ПО ДВА ЧАСА И ЗАМЕНИЛИ СВОЈЕ НАСТАВНИКЕ.

Да је протекло све у најбољем реду, верујте нам на реч. Да бисте волели да се овакве активности чешће одржавају у нашој школи, верујемо ми вама. А Марија Марковић и Марко Марковић VII 4, новинари и фото-репортери "Сничка", прошетали су се ходницима школе и учioniцама и забележили атмосферу и ваше утиске.



Павле Јовичић VIII 2 (као наставник техничког и информатичког образовања):

Било је супер у улози наставника, али, највећи проблем је у томе што ћаци причају непрестано, јер су опуштенији него на редовним часовима.

Ива Миросавић VIII 1 (као наставник информатике и рачунарства):

Бити професор је јако тешко и захтевно. Сигурно су ученици мирнији на редовним часовима. Али, било је и веома забавно и тек сада схватам да улога професора није само уписивање оцена, већ једна велика одговорност.



Андријана Вранић VIII 1 (као наставник биологије):

Опробати се у улози наставника било је занимљиво и веома лепо, али и захтевно. Очекивала сам да ће ћаци бити причљивији, али ме је изненадило то што су сарађивали са нама.



Марија Ступић VIII 1 (као наставник француског језика):

Било је врло лепо, драго ми је да сам се нашла у улози наставника, јер желим да будем наставник. Сва деца су била мирна, што ме је пријатно изненадило.



Анастасија Словић VIII 2 (као наставник српског језика): Било је лепо, јер смо радили са својим другарима. Али, и тешко, јер смо морали бити објективни према свима.

Никола Шишић VIII 2 (као наставник српског језика):

Веома ми је драго што сам се нашао у улози наставника. Сада схватам како је њихов посао тежак и захтеван. Очекивао сам да ће ученици бити немирни, али сам се веома пријатно изненадио.

Марко Спасојевић VI 5:

Када су нам уместо наставника предавали ученици, мислио сам да ћемо се цео час забављати. Међутим, поред забаве, појавила се и строга дисциплина. Увидео сам да је ова школа пуна различите деце, која су занимљива на свој начин. Зато волим што учим у овој школи.

Марија Мијаиловић VIII 1:

Наши другови и другарице, који су се нашли у улози наставника, јако добро су се снашли. Трудиле су се да нам све објасне и покажу на најбољи начин. А ми смо се трудиле да и њима и нама буде лепо и занимљиво.

Игор Николић VIII 1:

На часовима где су ћаци замењивали наставнике, било је супер. Час је текао током као и сваки други, јер су ћаци у улози наставника били озбиљни и понашали су се као прави наставници.



Марко и Марија,
Новинарска и Фото-секција

Култура, догађаји, окупљања...

Млади географи у част годишњице рођења Јована Цвијића



Дана 25.12.2015. године у *Плавој сали* ученици седмог разреда, полазници додатне наставе из географије код наставнице Снежане Младеновић, одржали су веома занимљив и успео јавни час. Пред наставницима и млађим ученицима, својим излагањима о животу и раду Јована Цвијића обележили су 150 година од рођења овог великог научника, географа. Неке од присутних су упознали са битним подацима о овом научнику, неке су подсетили на њих, а сасвим сигурно је да је свима пријао овакав културни догађај у нашој школи, ништа мањи од академског.

Из мноштва занимљивих чињеница, издвојили бисмо бар два: да се појам КРАС и КРАШКО ПОЉЕ појавио у светској географији са истраживањем ове области управо Јована Цвијића - од тада, Французи, Немци, Јапанци и сви други народи света морају се мало потрудити када разговарају о овој теми да "преломе језик" и изговоре ове српске речи; да је Јован Цвијић установио да се Охридско језеро не снабдева водом од топљења снега и притока, већ да највећа количина воде долази подземним тунелом из Преспанског језера, чији се басен налази на већој надморској висини од басена Охридског језера.

Остаје само да пожелимо што више оваквих окупљања у нашој школи.



Посета Музеју науке и технике и Конаку кнегиње Љубице

Ученици старијих разреда ОШ „Емилија Остојић“ су у суботу 24.10.2015. г. посетили Музеј науке и технике и Конак кнегиње Љубице у Београду, заједно са професорима Миријаном Василијевић, Марином Петровић, Драганом Прокотијевић Кандић и Иваном Бабић.

Ученици су имали прилику да се упознају са установама културе од великог националног значаја. **Музеј науке и технике** у Београду прикупља, истражује, шпиту и представља јавности научнотехничка културна добра, са циљем подизања научнотехничке културе, популаризације науке и савремених научних достигнућа. **Конак кнегиње Љубице** једна је од малог броја сачуваних зграда из времена прве владавине кнеза Милоша Обреновића. Грађен је у периоду 1829-1831, по плановима и под руковођењем хаџи-Николе Живковића, званичног кнежевог градитеља. У Конаку је стална музејска поставка „Ентеријери београдских кућа 19. века“.

Значајно је да је пажња ученика била усмерена и ка тада актуелној поставци, **Изложби графика чувеног немачког уметника ренесансе Албрехта Дирера**. У питању је Међународна изложба Источнословачког музеја из Кошица, која је до сада представљена у више од десет европских градова. Истовремено су представљена и дела Дирерових ученика и савременика Хајнриха Алдерефера, Албрехта Алдорфера, Луке Кранаха Старијег, Маркантонија Раимондија и других познатих имена немачке и италијанске графике. На изложби су приказана Дирерова дела која заузимају посебно место, као што су "Носорог" и "Вигез, смрт и ђаво". Од листова из циклуса 'Апокалипса св. Јована', 'Живот девице Марије' и 'Велика Пасија' издваја се 'Св. Михаило у борби са аждајом', а централно место Тријумфалне поворке представљају 'Тријумфалне кочије', пресудан догађај за Максимилијанов живот и његову политику - венчање са кћерком Шарла Смелог, наследником Бургундије. Ова изложба је обликована тако да је њоме оживљен "дух времена" и приказан однос између уметности и друштвене стварности епохе. Као прави представници хуманизма и ренесансе, Дирер и његови савременици су добро познавали античку уметност и библијске списе и у њима проналазили инспирацију, у вечној теми људске борбе између добра и зла.

Марина Петровић, наставник



У свету бајке...

"Трнова Ружица" и IV 3



Ја сам цар. Нисам имао деце и много сам туговао због тога. Једном, док се моја краљица купала, из воде изађе жаба и рече јој да ће родити девојчицу. Убрзо је било баш како је жаба рекла. Направио сам славље. Имали смо тринаест златних тањира за виле, али смо мислили да је тринаеста вила умрла. Виле су редом даривале мојој кћери лепоту, мудрост, доброту, нежност, музикалност... Улетела је тринаеста вила, љута што је нисмо позвали. Бацила је клетву: "На свој петнаести рођендан, девојчица ће се убојности на вретено и умрети!" Дванаеста вила ублажила је клетву: "Уместо да умре, пашће у стогодишњи сан." Наредио сам да се спале сва вретена у краљевству...

Светозар Ристановић IV 3

Ја сам принцеза Трнова Ружица. Моји родитељи су ме добили после много година. Веома сам лепа. Висока, танког струка, румених јагодица, светлог тена, танких обрва и као небо плавих очију. Дуга браон коса пада ми низ леба у локнама. Лепо играм и певам. Глас ми је као у славуја. На сваком балу примећена сам по својој лепоти. Имам дивног белог коња. Често одлазим у шуму да берем цвеће.

Једног дана нашла сам у шуми повређену птицу. Брзо сам отишла у дворца и тражила да ми неко помогне. Наишла сам на једну закључану собу. Покуцала сам на врата и појавила се старица пријатног лица. Помогла ми је да превијем рањену птицу. При изласку из собе, угледала сам вретено. Старица ми је показала како се преде. Убола сам се на вретено и осетила како ми се веома спава...

Николина Јовићевић IV 3

Ја сам принц који је ослободио и оженио Трнову Ружицу. Причало се како је у једном царству успавана принцеза коју су звали Трнова Ружица. Многи принчеви су покушавали да дођу до ње, али нису успевали. Деда ми је причао како су многи страдали на живој трновој огради.

Видео сам крупно лепо цвеће које се различе, и ја неповређен уђох унутра. Опет се затвори. У дворишту и дворцу све је лежало и спавало, и коњи, и пси, и кувари, и дворска пратња, а крај престола лежали су цар и царица. Продужио сам до куле и отворио собичак у коме је спавала Трнова Ружица. Како је била лепа! Соба је зрачила од њене лепоте. Пољубио сам је. Одједном, отворила је очи и мило ме погледала.

Док смо силазили, видео сам како се сви буде. Сви су били срећни када су угледали принцезу.

Венчали смо се уз велику прославу. Живимо срећно и задовољно.

Балша Бајовић IV 3



Емилија Терзић I 1

Догађај који ћу памтити

Био је врео летњи дан. Одлучили смо да идемо на реку да се распахидимо.

Пошто сам била код сестре Милице, тата и чича су одлучили да нас воде на Рзав. Спаковали смо све што треба и кренули. Онда смо се возили, возили и стигли до неког мостића. Даље смо морали пешке. Ишли смо неким путићем који је био пун траве и купине на коју смо се наболи. Схватили смо да идемо погрешним путем. Вратили смо се и нашли прави пут. Када смо стигли на реку, свако је нешто радио. Тата је ширио шатор у ком смо се ми касније играле са луткама. Милица и ја смо се спремале за купање. Када смо ушле у воду, било нам је хладно, и, док смо пливале, река је однела моју папучу.

Касније ми је тата дао своју папучу, а он је ишао бос. Успут се и он изгребао на купину. И тако сви смо дошли кући изгребани, али било нам је лепо.

На крају, сви смо се смејали нашим доживљајима и препричавали осталима како смо се провели. Био је то леп и занимљив дан.

Софија Вучићевић II 1



Миришљава рана јесен



Када почне лишће да опада и замиришу зимнице, а трава почне да жути, то је знак да је стигла права јесен.

У јесен дани су све краћи, сунце се касније буди, а увече касније иде на починак.

Јесен је лепо годишње доба, јер има пуно дивних боја.

Николина Марковић II 1

Да сам наставник

Завршила сам факултет и кренула сам да радим као наставник у ОШ „Емилија Остојић“. Ту сам и сама одлазила са родитељима још пре поласка у први разред у костиму бубамаре и као мала, упознала много добрих другова, била међу фантастичним наставницима и стекла разна знања.

Мој први дан као наставник и разредни старешина-ноге ми се тресу, руке дрхте, а зуби шкрипе. Разне лепе мисли биле су у мојој још неискусној глави. Време је, узимам дневник и крећем. Стојим у дворишту и гледам ко је у мом одељењу. Сви су ту, прозивам их и крећемо у учионицу. После првог дана била сам веома задовољна, моје одељење делује јако добро и самоуверено. То мишљење држало ме је до другог дана. Улазим у учионицу један дечак лежи на поду, друга два га шутирају и ударају. Ја из све снаге викнем: „Сви на места!“ Одржала сам им предавање и отишла у другу учионицу. У том тренутку чула сам мио глас моје маме које ме будила да пођем у школу. Тада сам постала свесна да је све то био само сан. Помислила сам на моју разредну, моје одељење и наше проблеме.

Наставнички позив је занимање које је најлепше, али и најтеже, јер не само што треба подучавати децу, већ је неопходно разумети њихову душу.

Марта Весовић V 1



Дан језика у нашој школи. Божићни и новогодишњи празници



СРЕЋАН БОЖИЋ!



Ове године, наша школа је имала необичну идеју. Желели смо да обележимо божићне и новогодишње празнике, али и да представимо све језике који се уче у нашој школи: српски, енглески, француски, руски, италијански и шпански. Тако, школа је 29.12.2015.године попримила веома леп свечан изглед, украсивши се божићном јелком, пахуљицама, традиционалним предметима, али и заогрнувши се стиховима, причама и обичајима који се ових дана у различитим културама чују. Овако смо приказали и нагласили једну од најважнијих улога језика- да чува дух, наслеђе, обичаје и културу сваког народа.

СРЕЋНА НОВА ГОДИНА!



С РОЖДЕСТВОМ!



С НОВИМ ГОДОМ!



BUON NATALE!



BUON ANNO!

MARRY CHRISTMAS!



HAPPY NEW YEAR!

JOYEUX NOËL!



HEUREUSE NOUVELLE ANNÉE!



FELIZ ANO NUEVO!



FELIZ NAVIDAD!





Сничкова галерија



Богдан Јовићевић VII 1



Јана Никитовић VI 1





Сничкова галерија

15



Валерија Момот VIII 2



Матеа Милићевић VIII 2



Марта Вучинић IV 2



Ана Миловановић IV 2



Стефан Младеновић I 3



Нина Цвијовић V 3



Данило Стоковић V 1

Разговор са сликаром Миланом Туцовићем



- Најмање што можемо да поделимо је искуство које смо стекли. Искуство не бисмо ни имали да немамо једни друге. Дакле, ништа није само наше-нешебино и скромно говори један од најбољих српских сликара данашњице. У разговору за наш школски лист, Милан Туцовић се присећа свог порекла, својих почетака у стварању, говори о поетици свог стваралаштва, о доживљају свог дела, о месту и значају уметности у свету, и о још много чему. Повод за разговор је његова повезаност са нашом школом, јер је њен бивши ђак, али се разговор разликује у много рукаваца, покренуто бројна питања и дао још више одговора. Част нам је велика што је овај уметник говорио за "Сничак", а размена мисли са њим увек је огромно задовољство.

Уметност, која је синоним за Ваше постојање, нема сталну адресу, која је местом одређује и спутава, ограничава. Такође, не воли ни временску међу. И то нам је јасно. Она је слободна. Међутим, када се чита Ваша биографија, наилази се, ипак, на податке који Вас везују за датуме, године, за место рођења, место завршене школе, место студирања, становања... Ти подаци не одређују Вас као личност. Ви више волите да кажете да то чине горобилска јутра, шуме, шумске стазе, пропланци, потоци... Можемо ли разговор започети Вашим сећањима на рано детињство? Можемо ли, ипак, у њима пронаћи обриси прве школе? То је била ОШ „Емилија Остојић“ у Горобилу, потом у Пожеги.

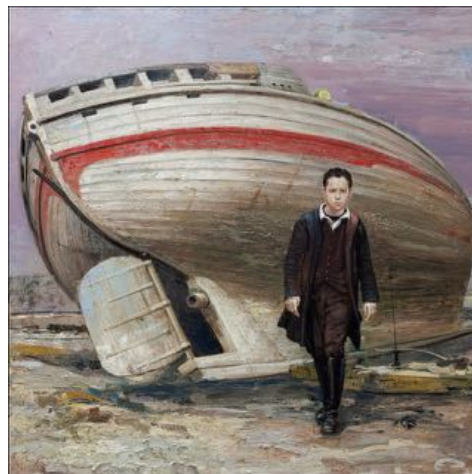
Детињство, свакако, одређује човека, и у много чему, до краја живота, он је њиме обележен. Када сте причали о овом првом делу, о подацима биографским, понекад помислим, заиста, да ти подаци не одређују човека у многоме, али те дубоке успомене, ти резови које човек доживи у младости, у детињству, управо су оно што га одређује. Наравно, одређује га и генетика, одређује га поднебље, одређује га вода коју је пио, али те слике које понесе из детињства и које не морају нужно бити, како смо их овде набројали, романтичне, могу бити болне, могу бити страшне, непријатне, могу то бити трауме, или слике радости, али оне су нешто што човек носи и што ће га касније кроз живот пратити. То и сама наука тврди.

Што се тиче школовања, ја сам веома срећан што сам рођен у једном дивном селу, које има и тако лепо име, Горобиле, и што сам ишао четири године у сеоску школу. Јер, човек је у тим годинама заиста усмерен на природу, а самим тим, када је усмерен на природу, усмерен је и на некакве праементе, и врло рано од природе учи да мисли филозофски, онако основно, рудиментарно, непосредовано. Први пут се среће са ватром, са громом, са водом, са земљом, са одроном, поплавом, са мајском кишом, и онда је то нешто што њега наводи да мисли апстрактно. Гледајући своју децу, која су расла у Београду, увиђам да, када живимо у густој људској заједници, ми већ живимо у некакој посредованој стварности и често смо везани исувише, чини ми се, за људске односе. Мање за саму природу. Мислим да се поглед на свет потпуно разликује код човека који може у ноћи дуго да гледа огромно звездано небо, и код човека који гледа две-

три уличне светиљке у близини. Не мислим на квалитативну разлику већ само тврдим да је то битно различито.

Чега се најживље сећате из школских дана? Какве слике се у Вама стварају када из сећања призовете школску зграду? Двориште? Другове? Учитеље? Наставнике?

Ево, да одговор надовежем на претходни. Баш то вечито небо над нама, тај огроман црни простор, ноћ са звездама, вероватно човека помири, на неки начин, са животом. Он у једном тренутку схвати своју маленкост у свему томе, и један задиљујуће величанствен тренутак је када схвати да је имао прилику да у том тренутку постоји под тим небом. Самим тим, човек некако престане и да суди, тако да су мени јако драге успомене, изгледаће необично, и све оне силне батине које сам добио од учитеља у школи. Имао сам дивног учитеља, кога много волим, и лепа је прилика да га сада поменем. Он и ја смо се дружили и после те школе. Он је Милан Целебдић, који је, нажалост, млад умро. Кад год га се сетим, ја се сетим, у ствари, батина које сам од њега добио. Без икакве осуде се тога сетим, јер смо ми били таква деца, на селу, која су помало спартански васпитавана, и задовољан сам због тога. На родитељском су мајке знале да кажу учитељу: „Ти биј овде, а ми ћемо бити код куће.“ Све да би направили човека. То данас изгледа као злостављање, и стотину разлога ћемо данас набројати против тога. Међутим, мислим да је то сеоску децу на неки начин култивисало, каналисало и припремило за живот. Имао је и једну врло лепу особину. Дешавало се да дођемо ујутру и да почнемо играти фудбал, и играли бисмо фудбал до подне, а након тога ишли кући, без икакве наставе. Или, први час буде математика, и математика буде до подне, и потом идемо кући. Јер, сматрао је да је једино што је битно математика и физичко. Све остало можеш и сам. То ми се јако допадало. Био сам веома лош спортиста и лош математичар, али то јесте сва људска активност: математика као врхунац људске мисли, и физичка спретност да би човек уопште живео. Језик човек учи сам, живи са језиком, природу доживљава сам, уметност сама цвета у човеку, креће, његово је само да је касније култивише, орезује и води даље.



Оглазак



Чекаоница

Како је изгледао свет гледан кроз прозор учионице основне школе? Да ли је тада небо било плавље него сада? Да ли се чинило као шири бескрај? Да ли су звезде биле бројније, ливаде росније, пољско цвеће миришљавије?

Мислим да су ми ливаде росније сваке године, како старим, да ми је небо све плавље и да ми је природа све лепша. Јер, људи који живе на селу често никакав поглед на природу немају. Они су део природе. Они природу не гледају, немају дистанцу према њој. Када човек живи у великом граду, када размишља дуго, он створи дистанцу према природи и уме тек тада да је сагледа. Сећам се свог оца коме сам рекао: „Види како је лепо дрво!“ Он ме је погледао као да нисам нормалан, јер, како може дрво бити лепо?! Дрво је дрво. Оно нема епитете. За људе на селу, природа нема епитете. Неће сељак уживати у пејзажу. Не зато што он нема суштинност духа, него је он део тог пејзажа, из кога се никад није издвојио. Тако да, с годинама, све ми је лепше. Вероватно, што је човек ближе растанку са природом, схвата да ће му најжалније бити тога, тих слика које гледа: косовке у грму, гласа птице у ноћи, доживљаја птица, ветра, свитања...

Старији мештани Вашег родног села Горобиља сећају се Вас као дечака који је увек у руди носио блок за цртање, и који је знао често сести, неважно где, и удубити се у нешто што је настајало на листу блока. Како је Ваша околина на ту Вашу потребу гледала? Да ли ју је прихватала?

Ако бих се сетно тих година, није то било баш тако пријатно. Увек су ме гледали као чукача, као неко „звекнуто“ дете. Ја сам још тада слушао панк, облачио се необично, носио блок, био везан за природу, понављао разред... Све је, апсолутно, било за осуду. Међутим, то мени није сметало. Побуна је нужна и јако добра у том периоду ако је контролисана, ако није аутодеструктивна. Та побуна против средине, жеља да одете у свет, да се ишчупате из ситних судова. Чим је неко другачији, он је, једноставно, непожељан. Има једна грозна игра у Пољској. Када би деца ухватила птицу, обојила би је различитим бојама. Када би је пустила, њено јато би је убило. Природа не трпи експесе. Али, да би човек нешто направио, он мора направити експес. У теорији система има лепа мисао: систем је једино стабилан и квалитетан ако стално сам себе нарушава и иде напред. Немогућа су статична стања. А мале средине желе та статична стања.

Ваш дар да уметност својствену Вашем духу изразите четкицом и бојама је неспоран, очигледан и доминантан. Сећате ли се када сте постали свесни њега? Да ли сте га лако препознали? Да ли Вам је неко помогао да у свом таленту наслутите своју животну стазу?

Враћам се на сећање на основну школу коју сам ја, иако сам био лош ђак, волео. Пре свега, због великог одмора и због друштва. Ја сам врло рано свој таленат открио, негде већ у шестом разреду. Тада сам се заинтересовао озбиљно за уметност, почео да гледам некакве књиге, и открио Пикаса, Матиса и Модилјанија. То је било чудно, јер ме је касније више привлачила уметност ренесансе. То су били моји први контакти, поред историјске књиге моје сестре, где сам видео Лаокона и његове синове, а на њеној мајичи видео Клода Монеа. Али, Матис, Пикасо и Модилјани су били мени занимљиви јер су били различити од оног што сам до тада виђао својим очима. У школи сам тада срео једног дивног

човека, који је нама предавао предмет пољопривреду, Николу Мићића. Он је сам аматерски цртао и доста читао. Врло занимљив човек, који је данас у Бањалуци професор Универзитета, на Пољопривредном факултету. Ја нисам у свет уметности ушао уз помоћ наставника ликовног. Одувек сам волео аутсајдере, неке скрајнуте људе, који нису „мејнстрим“, главна линија, који свет сагледавају из неког посебног угла, мало искошеног. То је мени било много занимљивије него када се иде утабаном стазом. То су били моји почети.

И вајар и сликар. Ове две уметности се у Вашем делу складно допуњају. Сликајући фигуре људи и животиња, оваплоћујете их (чини се посматрачу) у трећој димензији. Да ли су Вам студије вајарства помогле да препознате свој стил?

Апсолутно. Драго ми је што сте то запазили. Ја сам негде пред крај факултета почео више да сликам, често мотивисан некаквим потпуно прозаичним околностима. Нисам имао довољно новца да реализујем неке скулптуре и онда ми је било лакше да то насликам. Привлачила ме, додуше, и атмосфера слике, коју је готово немогуће реализовати у скулптури. Међутим, мени је било веома битно да, када сликам, имам форму наглашену и то искусни сликари примете код мене. То је вајарски приступ, па код мене често виде леђа ако ја сликам предњи део човека. Ја волим облик приказан тако пластички. С друге стране, ја често данас радим објекте, неке тродимензионалне слике, где има свега, где никада није јасно да ли је скулптура или слика.

У моменту када слика настане, када схватите или осетите да би сваки наредни додир четкицом и бојом био сувишан, почиње њен живот. Она се одваја од Вас и почиње самостално да путује у духовне светове Ваше публике. Како доживљавате то одвајање?

Не могу то садржајно да искажем као што је учинио Андрић у причи „Мост на Жепи“. Када је његов градитељ моста завршио мост, кренувши одатле, није се окренуо да га види. Ја имам такав однос. Добио сам некакав дар, то је мој живот, и сматрам огромном привилегијом да ће то што радим бар неку годину или деценију остати после мене. То просто човек сеје и негде оставља. Потпуно ми свеједно после бива да ли је дело код мене остало или је било где на Земљи. Ја сам урадио своје. Често не волим да се враћам на те ствари, да их додирујем. То је било и идемо даље.

Када изнова посматрате своје дело, своју слику, да ли имате осећај да сте „код куће“, или је оно увек, бар по мало, другачије? Шта се догађа у Вашем дијалогу?

То је јако занимљиво питање, с тим што би тражило баш дуге одговоре. То је већ један интроспективни моменат, када се човек сусреће на, рецимо, великим изложбама, са доста својих радова, када их гледа. Мени је, поготово с годинама, можда ће се у старости нешто разбистрити, блиска идеја квантне механике, теорије хаоса. Ништа није баш тако једноставно и ништа није оно што ми мислимо. То каже феноменално на једном месту Фаусту Мефисто: „Човек будаласт, мали створ лако мисли да нешто је“. Просто, имам у себи много различитих, опречних осећања. С једне стране, често имам једно прозаично осећање љубоморе према радовима, знам да ћу ја бити под земљом, а они ће и даље



Дејак
који је носио
светло

бити на неком зиду. Човек је помало љубоморан, јер како та даска или платно трају дужи него он? С друге стране, осећам неки пређени пут. Има Данило Киш један наслов диван, збирку интервјуа и есеја „Горки талог искуства“. Кад човек све то погледа, осети и бол, и тегобу. Прошло је много тога. А све је на неки начин оставило трагове на делу. Међутим, човек треба увек да је захвалан што му је дата прилика да живи, јер свако људско биће пролази кроз исто ово о чему ја говорим. Било који човек и мисли, и доживљава, и радује се, и пати, само неки људи немају могућност да оставе трагове свега тога.

Ваше слике дишу смирености и спокојством. Када, тиме привучен, уђе у њихов свет, посматрач чује тишину, прекинуту понеки цвркутом присутне птице, тихим откуцајем механизма, пуцкетањем дрвене конструкције... Свака појава делује као да зна некаку тајну и има своју причу. Она се препознаје у ставу, у погледу, у засталој покрету, у детаљима одеће, обуће, али и у машини посматрача, па је зато увек различита. Кажете да у том почетку приче почиње уметност. Колико је битан тај почетак приче за живот слике и за њен пут?

Чињеница је да мора да постоји некакав окидач за слику, шта је то што човек жели да направи. Има и тренутака када правите нешто што вам се не прави, па вас то с временом ухвати и увуче у причу. Али, најчешће неке добре ствари које човек направи имају повод. Повод може бити парче метала. Или нађен стари механизам некакав. Нека ствар коју сте видели. Неко лице које сте срели. Однос. Сећање. Мора да постоји неки окидач. Ја волим слике које имају своје приче, али, бавећи се ликовном уметношћу, свестан сам тога да та прича не сме да буде ни јасно видљива ни толико присутна, јер је слика пре свега једна ликовна целина која има одређена ликовна правила. На крају, слика може бити само површина, однос флека, валера, боја, линија, конструкције, а можемо ићи и даље. То даље ја волим. Неко може моју слику погледати са пет метара, и уживати у односима свих тих ликовних вредности на њој, а неко може седети пред њом сатима, данима, или, дешава се, годинама, и увек нешто ново открити. Моје слике су доста слојевите и ја, када их сликам, свашта доживљавам, свакаке везе у њима запажам, али не волим да то буде наметљиво. Кога занима, он ће то наћи, кога не занима, неће ни наћи, и за њега на крају, то није ни битно. Она равна која неког занима треба да га задовољи. Као и живот. Некада можемо чути најосновније податке о неком и то ће бити довољно, а некад

он мора испричати и своје снове, и о својим прецима, и своје наслеђе. Све зависи шта желите од тог човека.

Ваше слике излазе из оквира сликарства, па и вајарства. Оне су и музика, и књижевност. Сигурно још штошта вредног. Да ли је тај уметнички синкретизам предуслов за квалитетан живот Вашег уметничког дела?

Није нужно за друге. Али, ја волим све то, свачим да се бавим и свачим да се занимам, и онда то свашта волим да имам у раду. Али, то не сме да буде доминантно, мора да буде сведено, прикривено.

Да ли у свом уметничком изражавању водите рачуна о доживљају посматрача- реципијента, или је оно израз стања Вашег духа, који самостално и храбро креће својим путем?

Уметник је нужно опсепан. Уметник је неко ко је вешт у манипулацији другима. Не, наравно, обавезно у негативном смислу. Ја тачно знам шта могу да направим да изазovem одређене ефекте. Тога човек треба да се чува. Треба то себи да ускрати као могућност и да изражава само себе, јер, тек онда када истински изражавамо себе, имамо шансу да направимо истински уметничко дело. Остало ће све бити манипулација између мене и посматрача.

Колико је важна уметност у свету? Колико је важно да она буде присутна у васпитавању младих? Да ли је важно помагати им да изграде свој естетски укус? Шта би се догодило када би се уметност сасвим скрајнула? Да ли смо на путу да се то догоди? Како се борити за њено место?

Мислим да је веома важно. Када данас погледамо историју људског рода, поимамо је кроз уметност. То делује јако чудно, јер нпр. и у бароку и ренесанси имамо банке, новац, утицајне људе, војсковође, све што је синоним моћи. С друге стране, ми о томе слушамо кроз музику, поезију, кроз нешто што је толико крхко и делује, док живи, ништавно чак, и небитно у тој игри моћи. Међутим, свака моћ на крају падне или је замени друга моћ, а остају нам ти трагови. Ми имамо, из Ласкоа, ко зна колико јаким људи из тог доба, поглавина (мислим на Алтамиру, Ласко, неолитске пећине). Имамо два-три бика. Или десет, није битно. Оставио их је неко, нацртао на зиду. Вероватно је постојала идеологија тог доба, она је негде остала у људској свести, али ти уметнички артефакти су оно што најбоље сведочи да смо били. Ми сада имамо време медија, и у овој шуми заиста више не видимо ништа.



Дејак и цитра



Од два- три дрвета око себе ми више немамо шансе да видимо шуму. Ми смо форсирали деценијама стручњаке у разним областима, али се сада осећа глад за неким интегративним функцијама. Била је протерана филозофија из школа, уметност, али то ће се нужно, нужно, нужно вратити. Људи могу да предвиде догађаје, што би рекао Константин Кавафи, пророци виде оно што ће доћи. Имају увид у оно што ће бити, јер време није линеарно, како је нас позитивистичка наука искључиво учила. Много је све то комплексније и има људи који то виде и осећају другачије. Нужне су и уметност и филозофија. Када говоримо о естетском, оно јесте данас протерано и ја лично често патим због тога. Један холандски физичар је рекао да је појам лепо надређен појму добро. Лепо је универзалнији појам, јер лепо укључује и добро. Када погледате и нашу архитектуру, новине и телевизију, видите у ком хаосу ми живимо, какве су нам душе, какви смо као народ. Систем је слика људи. Нажалост, ми данас имамо врло јасно страдање укуса, доброг укуса. Погледајте начин одевања. Раније се по оделу знало ко припада каквој групи људи. Данас имамо све изједначено са оним најнижим поривима у човеку, најбаналнијим, највулгарнијим, али, надам се, ја увек у добро верујем, да ће лепо опет наћи свој пут.

Чини се да се данас у нашем друштву све створено проглашава уметношћу. Притом, најчешће та дела имају једну идеју: да буду другачија, да буду наметљива, да изненаде, привуку пажњу. Да ли је уметност баш у свему томе? Да ли је толико танка граница између кича и уметности, или је она јасна и сигурна, али се не усуђујемо да је јасно искажемо?

Феномен слободе, љубави- то свака генерација осваја за себе и то готово свакодневно. Не може се слобода једном за стално освојити. Потреба да све буде уметност крајем 19. или почетком 20. века била је племенита, јер, имали сте одљубљене, изоловане елите, које су инсистирале на свом, малтене, божанском пореклу, такође и своје естетике и свог духа. Борба уметника да уметност пусте у народ била је у идеји да су сви уметници и да то могу бити. Тада је та побуна била племенита. Касније је та побуна потпуно изманипулисана, и ми смо доведени у један хаос, и опет, попут точка који се окреће, схватамо да је друштво без елите немогуће. Нисмо сви исти, то је немогуће, ни у природи ништа није исто, све има своје место и функцију. Не можемо стајати на становишту да је све уметност, али ћемо се тешко договорити и шта уметност јесте. Киш има „Савете младом писцу“, када каже: „Не дајте да Вас варају да се о укусима не може расправљати.“ У неким областима живота заиста не може, али у уметности постоје битне ствари. Шта год причали, колико год манипулисали, постоји време, које о свему просуди. То што је нападно, што је наметљиво, буде као тренд у једном тренутку, одговори на нека питања тренутно, и исто следеће наметљиво га замени. А оно што је тихо, што стоји негде испод свега, траје непрекинуто. Ма коју Андрићеву реченицу погледате, она је бриљантна. Једноставна и бриљантна. Постоје моде. Постмодернизам, структурализам... А, када је нешто искрено и дубоко, једноставно, траје кроз сва времена. Мада, ниједна људска творевина не траје кроз сва времена. Потпуно ће се променити начин гледања, или читања. Нама пирамиде нису оно што су биле Египћанима, сигурно. Али, оно што ми



осећамо када их гледамо, величанствено је и данас. Ипак, не треба много ни патити због те помодности, јер свако време хоће да изненади, буде непоновљиво, као и сваки живот, свака младост, сваки бунт. Схватимо мале заблуде људи. Ако нешто вреди, остаће.

Уметник је творца нових светова, онај који отвара врата најдрагоценијем у сваком човеку. Да ли је то оно што придоније осмишљавању рада уметника?

Ја радим као што дишем, не треба ми ни разлог ни повод. Не бих био претенциозан толико да мислим да отварам нове светове. То је лепо видљиво у поезији. У поезији постоји језик. Ако бисмо га у некакву физичку форму ставили, то је као некаква лопта, после које нема ништа. Песник мало зачепрка, прокопа и ту лопту мало прошири. Освоји нови простор језика, уведе неку нову реч. Често имамо осећања која не можемо једноставно језички изразити. Вешти песници, надарени људи у ту тмину уђу и освоје је за језик. Језиком је освоје. Самим тим, ми је освестимо и доживљавамо. Свака уметност јесте то неко ширење нашег људског, нашег духовног. То је пут ка Богу или ка некаквом усавршавању нас као људи. Немам ја дар да отворим баш читав свет јер, већина тога што ми урадимо, на овом свету већ постоји, само га увек не видимо. Освајам, помало, те просторе и ширим свој доживљај, то наше велико људско.

Као и увек, на срећу, и данас има деце која свој најпотпунији израз проналазе у цртежу или слици. Да ли имате неку поруку за њих?

Млад човек треба да научи да воли живот. То је највећи дар који је могао да добије. Треба да ужива у њему, што слободније, што лепше, да га чува као светињу коју има, и да се са радошћу бави тиме. Без грча, без потребе да буде велики, славан, угледан. Све то је небитно. Када човек препозна ту радост, може га радовати и у некој колиби до краја живота. Ако је не препозна, може освојити и велике светске музеје, сале, концертне дворане, неће бити срећан. Битно је само да се радује животу кроз то.



Јосе



Путујући музичар



Соња Стоковић



ЛИТЕРАРЦИ

Књига је јединствена, преносива магија.

Стивен Кинг



ПРОЧИТАНО КЊИЖЕВНО ДЕЛО МЕ ПОДСТАКЛО ДА РАЗМИШЉАМ О...

Приповетка „Увела ружа“ Борисава Станковића подстакла ме да размишљам о неоствареним сновима, о болу и патњи коју може да изазове неостварена љубав. Тешко ми је када помислим на Косту и Стану који су платили веома високу цену због друштвених норми којима су се морали потчинити.

Чим се помене љубав, мисли се на двоје који се воле, срећни су, па чак иако дође до неке препреке, та љубав побеђује и руши све пред собом.

Љубав Косте и Стане није таква, то није обична љубавна прича, већ сасвим необична прича о трагичној и неоствareној љубави.

Док сам читала приповетку, размишљала сам о љубави која је веома јака, надала сам се да се никада неће угасити. Веровала сам у снагу љубави, у срце које гори од чежње за вољеном особом. На неки начин учавам да је Кости његова баба одредила оквире живота у којима није било места за девојку коју воли. Стара мајка је желела да он постане оно што његов отац није био, да поврати изгубљено имање, и да уздигне и још лепшим сјајем обасја већ помрачени углед породице. Нисам могла да прихватим чињеницу да се материјални интерес и углед породице супротстављају остваривању праве љубави. Стана више пута одбија да се уда за човека кога не воли. Приморана је да живи са невољеном особом. Размишљам о младим животима који се претварају у патњу. Они се муче, носе у себи онај „жал за младости“, закопану љубав, трагичан живот и вечиту тугу за нечим. Који смисао има такав живот? Које то добро доноси?

Сада још више верујем да љубав треба неговати и прихватити такву каква је, јер је она храна нашег постојања, смисао нашег живљења. Питам се шта би било да је њихова љубав опстала.

Ивана Ђорђевић VIII₄

МОСТОВИ СУ РУКЕ КОЈЕ СПАЈАЈУ ОБАЈЕ И ЉУДЕ

Док сам читала приповетку „Мостови“ Ива Андрића, схватила сам да они нису само грађевине које људима служе, већ да су попут живих бића.

Постоје разни мостови, велики камени, мали дрвени, више или мање лепи... Ипак, сви они истом служе. Спајају оно што природа није могла. Две обале без њих су као два различита света. Када се оне споје, настаје један нови и лепши свет.

Мостови не служе ничем што је лоше. Грађење мостова је као почетак новог пријатељства, а рушење је знак непријатељства и неслоге.

Било да су срушени или да још увек стоје изнад река као птице, они имају своју историју. Чувају тајне које су изречене у поверењу и чувају нас од заборавља.

Николина Дридаревић VI₅

Постоје мостови који нису грађени од метала и бетона, преко којих не пролазе аутомобили и возови, а подједнако су нам важни. Важно је, ипак, да буду стабилни и постојани. Такве мостове градимо сами, без великих машина: знањем, искреношћу, љубављу, пријатељством... Пружамо руку, осмех или лепу реч као спону између себе и будућих пријатеља.

Зидамо свакодневно и дограђујемо нове мостове. Међутим, неке понекад оштетимо и порушимо, и онда за њих треба много, много времена и труда, како би се поново изградиле и учврстиле.

Лана Матовић VI₅



Никола Милинковић VIII 2, Фото-секција

АСКИНА „ИГРА ЗА ЖИВОТ“

Живот је игра. Ако играмо његову игру, можда преживимо, али само ако без игре не можемо ни замислити живот.

То је начин да се опстане, да се преживи и да се даље плеше. То је начин изражавања и доживљаја света око нас, у коме смо ми још само један плесач који прави своје покрете и кораке.

Таква је и Аска. Она може бити мени слична, јер је као човек и има своје снове. Ја је и не могу доживљавати другачије док се она изражава људски. Њена једина жеља била је да успе да оствари сан и да преживи.

Сви ми имамо право на живот и сан, па тако и Аска. Зашто би њен живот био мање вредан од било ког другог на Земљи? ...

Када су се моје слабе ножице скамениле од страха, крв је пројурила и ја, Аска, почела сам плесати своју игру живота. Тада нисам мислила ништа, знала сам шта морам да урадим. Непријатељ је чекао на другој страни живота да се заврши моја тачка, која га је чинила стрпљивијим само од помисли да би сваког тренутка могао прекинути ову игру. Сада је само неми посматрач који ме прати у стопу. Ја га ни не примећујем, негде сам далеко у својим мислима...

Да ли сам плесала у својој машти или је то било стварно? Знала сам само да се моје тело померало, да су моји покрети били лаки и да ме је то чинило све више живом, дајући ми тако све више снаге.

Тај сан сада је стварност, али и велики животни успех. Да би се он остварио, било је потребно само мало ризика, јер знамо да ризикујући можемо изгубити, али никада не можемо победити ако не покушамо.

Тијана Јанковић VI₅



Никола Милинковић VIII 2, Фото-секција



И зато што само тако можемо да остваримо своје снове.



ЛИТЕРАРЦИ

ЈА МИСЛИМ ДРУГАЧИЈЕ

Одрасли ми кажу да не верујем ником. Одрасли кажу да се ослоним на себе. Одрасли кажу да имам само себе, и никог другог, јер ће ме сви једном издати. Одрасли кажу много ствари. Треба ли им веровати?

Ја мислим другачије. Непрестано понављање речи "нећу", "не могу" и "не желим" звучи тврдоглаво, детињасто и неодговорно. Можда сам ја тврдоглава, детињаста и неодговорна, али борићу се са тим. Јер, не желим да живим у свету у ком не могу да верујем никоме. Не могу да се ослоним само на себе. И нећу да имам само себе, и нећу да месви једном издају.

Желим да променим свет. Могу ли? Сувишно питање. Ко сам ја, једно сићушно, мало четрнаестогодишње биће, у поређењу са седам милијарди људи? Сама не представљам много. Појединац је немоћан наспрам масе. Или, ипак, желим да променим људе? Да, можда само то. Каква бесмислена употреба речи "само"! Као да је лако променити људе! Немам ја на то право, али, ипак, постоји нешто што могу да урадим. Могу да тражим људе сличне себи. Да ли ћу их наћи? Не нужно. Да ли ћу бити повређена у том трагању? Када бих рекла да хоћу, погазила бих све своје тврдње да не треба веровати одраслима, а када бих рекла да нећу, не бих била искрена. Рећи ћу можда. И тражићу их у деци, јединим бићима која су искрена, која се искрено смеју, искрено плачу, искрено воле. Може се рећи да су, на неки начин, савршена бића, чиста и недужна. Нисам ја баш таква, али нисам ни покварена, иако ми се понекад чини да бих могла ићи ка томе, јер се у овом суровом свету само покварени налазе. Дobar лако не опстаје. Зато не журим да одрастем.

Не могу да мењам свет ни људе, али то желим. Да ли је детињасто, неодговорно и тврдоглаво једног јутра устати и помислити да можеш променити свет? Јесте, али то је баш оно што сви треба некада да урадимо.

Андрејана Вранић VIII 1



Никола Милинковић VIII 2, Фото-секција

СВЕТ КАКАВ ВИДИМ И СВЕТ КАКАВ ЖЕЛИМ

Сви би били срећни и задовољни када би имали онакав свет какав заиста желе имати.

Данас, људи су другачији. Пате за новцем, који их уништава, желе да имају љубав, иако је не дају зауврат. Желе остварити планове без имало труда, желе бити бољи од других, без обзира што би могли уништити туђе планове и угасити жеље за бољим. Верујем да има и бољих људи, људи који желе добро, не намећу се у туђе животе, срећни су када им је најтеже, дају и када имају и када немају, а узимају врло ретко. Данас живимо у свету у коме је већи проблем празна батерија на телефону него недостатак поштовања и храбрости.

Опет, верујем да нико од нас не може бити савршен. Оно што данас видим су увеле руже у човековом срцу, окованом грњем, а оно што бих желела видети је пролеће, како буди наду у живот, како у свима плеше дуга, да сви виде лепоту овог света и да га поштују. Јер, неко више нема ту прилику.

Можда ме неко не разуме, али ја разумем страх од питања "како" и тај страх је оправдан, зато што нико није савршен.

Највећи непријатељ нам је време, баш зато што га не можемо зауставити.

Матеа Милићевић VIII 2

Књиге су најмиљии и најсталнији
пријатељи, најмудрији саветници
и најстрпљивији учитељи.
Чарас Елиот



Никола Милинковић VIII 2, Фото-секција

СВЕТ КАКАВ ВИДИМ И СВЕТ КАКАВ ЖЕЛИМ

Свет у коме живимо нимало није уравнотежен. Све се врти око новца, политике и моћи. Уместо да људи помажу једни другима да створе бољи свет за потомство, боре се ко ће бити богатији или моћнији. Људи су издељени по друштвеним слојевима, класама, а они на највишем положају су најгори.

Свет је корумпиран. Незналице раде и одлучују. Целог дана на телевизији можемо гледати разне серије и "ријалити" програме, који само заглављују и одузимају време. Требало би да све буде нормалније, да људи који су се трудили и учили раде оно што знају најбоље и тако помогну друштву и свету да постану бољи. У школама се уче непотребне ствари и тако се губи драгоцено време које се не може надокнадити.

Желео бих да и даље постоје пријатељи који су ту да све ураде за нас, да помогну, све да ураде само да би се дружили. "Продају" једни друге због популарности, али треба да знају да се тако спуштају на ниво дволичних и лоших.

И, на крају, нико ту ништа не добија, само губе: пријатеље, породицу, себе саме. Требало би да сви могу да уживају у ономе што воле, а не да их у томе спречава недостатак новца. Уместо ка бољем, свет иде у пропаст, а за то је одговоран нико други него човек.

Све губи своју праву вредност и уништава се овај лепо свет. Овако, најбоље се не може кренути, јер, човек који жели нешто да поправи и побољша, никако то не може сам.

Марко Петровић VIII 2

"Свет је хладан, никог није брига, не занима их ништа ван своја четири зида." Шта друго остаје него да у својој машти сградимо неки нови свет, лепши за живот? Неки искрен и чист, неискаварен.

У том свету можеш слободно да идеш улицом насмејан, а да други не помисле да си чудан. Само су деца искрена и неискаварена, само она умеју да узврате осмех или да насмеју... У мом свету нема мржње, јер мржња је нешто најгоре што човеку може да се деси, нешто што је многе уништило и убило. ... У мом свету небо је плаве и ведрије, људи су срећнији и задовољнији. Љубав је неизоставни део савршеног света, јер без ње нема ни живота. Она нас покреће, враћа веру у живот и даје човеку снагу. Само она може да изведе човека на прави пут, обасјава га, тако да се са пута не скрене тако лако...

Николина Лапчевић VII 2

Жути град

У жутом граду,
неке птице гледам с невером.

Треба рећи једну реч,
плавом небу у жутом граду.

Ако имаш проблем, ти га одмах
реши,
кажи већ једну реч
и полети птици у жутоме граду.

Маја Булић VII 1

Срећа

Срећа је извор
живота.
Кроз живот учимо све
добро.
А некад и лоше.

Сваким је даном
све већа и већа.
Некада брита.
Некад само
срећа.

Маја Булић VII 1



Historia magistra vitae est. Историја је учитељица Разговор са наставником историје Станијом Јовановић



Имамо утисак да је школа Ваш други дом и да је схватате веома озбиљно. Како Ви гледате на то?

Школа је посао који радим и наравно да га схватам веома озбиљно. Веома је важан део мог професионалног, а и приватног живота. То је неминовно, јер се ради о малим људима које тек чека живот, и сви морамо имати велику одговорност према ономе што радимо. Можда се неким не свиђа толика моја озбиљност, али ја другачије не могу, јер стварно мислим да тако треба.

Да ли Вам се чини да тако треба да је доживљавају сви који су укључени у процес образовања, и ученици и наставници? Зашто је то важно?

Ми, наставници, имамо један деликатан задатак, а то је да обликујемо вашу свест и вашу личност, и морамо то радити заиста крајње одговорно. Значи, да се томе посветимо најозбиљније и, практично, ово је важно и за ученике, јер им се пружа прилика да стекну образовање и да им оно буде пружено на најбољи начин. Неки ученици, једноставно, не искористе то на време, и тек касније схвате своју грешку.

Колико далеко сежу Ваша сећања? Сећате ли се себе у учioniци основне школе? Шта та сећања садрже? У коју школу сте ишли? Како Вам је тада изгледао свет?

Сећам се свога школовања. Ја сам се школовала најпре у једној мањој четвороразредној школи, а касније у осморазредној у околини Лазаревца, одакле сам родом. И, сећам се, првих дана била сам потпуно, чини ми се, изгубљена у тој учioniци. Учитељица до мене, са свим тим знањем. Како је време пролазило, схватила сам да бих могла да се пронађем у том свету.

Откуда љубав према историји? Да ли је она заиста учитељица живота? Чему нас учи? Како то да свет ипак понавља грешке?

Ја сам историју учила као предмет, као и остале предмете. С временом, схватила сам да историју лако учим. У средњој школи увидела сам да би то могао да ми буде избор за упис на факултет. У ствари, ја сам заволела историју као науку зато што је прошлост један велики свет. Таква једна непознаница, изазов. Да ли нам је историја потребна? Наравно да јесте, не можете разумети садашњост ако не познајете прошлост. По томе би требало да историја јесте учитељица живота.

Сећате ли се када сте изабрали свој животни позив? Шта је приликом одлучивања било пресудно? Да ли сте тада знали да ћете радити са децом? Колико је било тешко остварити свој сан?

Када сам завршила Филозофски факултет, групу за историју, постала сам дипломирани историчар. Нисам одмах имала звање професора историје, већ сам накнадно полагала предмете за просветни смер. Тек сам с временом схватила колико је дивно радити са децом и заиста је то један велики изазов. Посвећена сам свом послу веома, и, иако захтева много енергије, поново бих га изабрала када бих могла да бирам. Он је спој моје две велике љубави: према деци и према историји.

Има ли лепоте у раду са децом? Има ли потешкоћа? Да ли су оне лако савладиве?

Сам рад са децом је један непресушан извор енергије. Деца црпе енергију, али је и дају, свака генерација нову и посебну. Радити са децом је један велики изазов. Има и непријатних и пријатних изненађења, чак више таквих. Не само на часу, већ и у ходницима, блискост са ученицима много значи. На неке ствари ми можемо да утичемо, али на неке баш и не. Потешкоће стварају преобимни програми, лошији услови за рад, то што настава није кабинетска. А оно што мени највише смета је што ученици школу доживљавају као терет. Треба да науче да у сваком послу пронађу разлог за задовољство.

Које особине наставник треба да има да би био успешан у свом послу? Колико је тешка улога наставника данас? Да ли је, ипак, све вредно труда?

На првом месту је да волимо рад са децом. Потребно је много разумевања и стрпљења. Улога наставника је врло одговорна, јер ми вам не нудимо само знање, већ вам помажемо да обликујете своје личности.

Имате ли интересовања изван школе? Чиме испуњавате своје слободно време? У чему уживате?

Слободног времена скоро да немам. Пуно обавеза има око школе, непрегледна администрација, припреме, састављање и прегледање контролних задатака...Ипак, волим да слушам музику, неку лагану, и она ме опушта, а уз њу могу нешто и радити.

Имате ли омиљеног писца? Књигу? Филм? Емисију? Нешто друго?

Волим да читам Андрића, Шолохова, Селимовића и многе друге писце. Некако, више сам читала када сам била млађа. Волим да гледам филмове са занимљивом радњом, не волим научну фантастику, а романтику сам превазишла. Волим да гледам и документарне емисије и путописе.

Да ли бисте нешто поручили читаоцима „Сничка“, малим и великим?

Нека уче историју. Не само због оцене и просека, већ и због опште културе. Поручила бих и младима и одраслима да храбро корачају кроз живот, да се не устручавају и склањају, већ да се боре за своје циљеве. Поставите себи циљ и храбро корачајте према њему.



Дијана Мутлак,
Ивана Ђорђевић VIII 4





Изблиза



Интервју са наставником математике Небојшом Варницом



Посвећен и потпуно предан свом позиву, одговоран и савестан, инвентиван, занимљив саговорник, наставник математике Небојша Варница не налази се случајно у ужом избору наставника које бисте волели боље да упознате. "Снича" вам то омогућава.

☞ Чег се најрадије сећате из школских дана?

Од времена када сам био ваших година прошло је пуно, па су у сећању остале само најснажније успомене: наступи на школским приредбама, учешћа на такмичењима, доброта наставника и другара. Све непријатности сада се чине малим и неважним.

☞ Како је изгледао свет када сте били дете?

Свет је деловао као простор за одрасле, где се напорним радом треба изборити за своје место. Нису се помињала права деце, само обавезе.

☞ Када сте схватили да је математика Ваш животни избор?

У почетку је било само лепо, јер сам радио са лакоћом. Прерасло је у љубав када сам први пут провео више сати над истим задатком и најзад га решио. Подршка наставника свакако није изостала.

☞ Да ли је било тешко изабрати животни позив? Да ли је то у почетку био рад у школи?

Обично је тешко, јер треба размишљати о много ствари: шта волите да учите, чиме волите да се бавите, да ли ћете моћи да се запослите, колико ћете зарађивати, да ли ћете имати довољно слободног времена...

Пошто сам волео математику (и информатику), као и да своје знање користим да помажем другима, мој избор је био сасвим логичан и лак.

☞ Шта мислите о свом животном позиву? Шта је то што Вас везује за школу?

Мислим да је то позив који је многим потпуно непознат. Особе које не раде у школи виде само кратко радно време и велике распусте. У ствари, овај посао је веома одговоран (јер утичете на развој деце), веома тежак (јер захтева пуно припрема, не оставља места за грешке и не дозвољава вам да не мислите на њега) и недовољно цењен (они који га не раде, не могу ни да замисле о колико ствари наставник мора да води рачуна у току часа нити колико има оних који контролишу његов рад). За школу ме везује жеља да помогнем деци, а снагу да истрајем дају ми деца која желе да науче.

☞ Како је Ваше мишљење о данашњој школи? Можете ли је упоредити са школом из времена када сте Ви били ђак? Има ли значајних сличности? Има ли разлика?

Са једне стране, нема великих разлика: организација наставе, садржај предмета, однос ученика према раду је доста сличан.

Видљива је разлика у односу ученика и наставника. Ученици су опуштенији у односу према наставницима. Неки у томе претерују, па се сада у школи могу срести ученици који се понашају онако како раније нисте могли ни сањати. Додуше, много је више оних чије је понашање за сваку похвалу.

Још једна разлика је приметна: раније је школа била малтене једини извор знања и њена функција је била пре свега да подучава. Развоје технологије убрзао је проток информација, па данас информације имамо свуда - у књигама, на телевизији, на интернету. Проблем овог времена је што информација има превише. Данашња школа има много сложенији задатак од простог пружања знања ученицима: она треба да их припреми да могу да наставе да уче сами, да умеју да вреднују информације које добију, да их упути на природу и друге људе како би све то знање било искоришћено за напредак наше планете и живих бића на њој.

☞ Видимо Вас као особу са идејом и визијом. Шта недостаје данашњој школи да би постала школа из Ваше замисли? Да ли је то оствариво?

Хвала вам на томе. У школи из моје визије учење није повезано са добијањем оцено, него са практичном применом наученог. Час не траје 45 минута и не учи се само у учионици. Ученици, родитељи, стручни сарадници и наставници договарају се око садржаја који ће се учити...

Признајем да звучи неоствариво, али у ствари није. Новац потребан за све ово може се добити преумеравањем новца који се троши за друге намене. Остало су ствари организације, које су питање визије оних који креирају планове рада, и поверења у нас, који те планове треба да остваримо.

☞ Како су ученици кажњавани у време кад сте ви били ђак?

Било је то сасвим другачије време. Скоро нико од нас није знао где је канцеларија директора, педагога, психолога. Било нас је срамота да својим поступцима себе доведемо у ситуацију да нас неко пошаље код њих. Ако би се из било ког разлога неко од наставника пожалио на наше понашање, код куће бисмо добили грдњу и казну, тако да школа није имала потребе да нас кажњава. Ако би и дошло до кажњавања, одлуке школе нико није могао да доводи у питање.

☞ Са каквим осећањем дајете оцено?

Из онога што сам раније рекао, јасно је да ја нисам заговорник оцењивања као вредновања нечијег знања и да не уживам у томе. Са друге стране, ученицима и њиховим родитељима је неопходна информација како напредују у учењу. Зато сам осмислио систем оцењивања који вреднује сваки рад. И стално радим на томе да га још унапредим. Ако неко не покаже ни минимум залагања, нема друге него да добије лошу оцено. Оно што је важно да свако разуме је да лоша оцена не говори да је неко лоша особа, него да није посветио довољно времена учењу. Ако се нешто не научи, треба прочитати из





убеника. Ако то не помогне, треба питати некога ко је то савладао: друга, другарицу, родитеља, наставника. Једино што не треба урадити је одустати. Када, ипак, нема другог начина него дати лошу оцену, не осећам се пријатно, јер и ја не одустајем ни од једног ученика. То је и мени знак да том ученику треба покушати помоћи. Важно је да ученик жели да му се помогне – онда се увек нађе начин.

Давање добрих оцена је најлепши део оцењивања: када видим ученика који са разумевањем прича о некој теми или решава неки проблем, са великим задовољством му дајем добру оцену.

☞ Да ли учите и данас, и увек, иако сте завршили школу?

Наравно! Људски род у свим областима напредује веома брзо и потребно је стално проширивати своје знање. Учење представља нешто најлепше чему човек може посветити време, јер га оно духовно обогаћује и чини да се осећа млађе него што лице показује.



☞ Имате ли интересовања изван животног позива? Поделите их са нама.

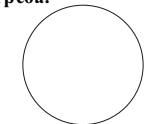
Врло радо. Као што сам већ рекао, осим математике бавим се и програмирањем, које представља један облик примене математике. Знање математике обезбеђује прецизност у изражавању, која је неопходна у програмирању. Са друге стране, програмирање захтева и довитљивост, техничку писменост, планирање...

☞ Како испуњавате слободно време?

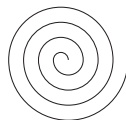
Морам да признам да га нема баш много и да волим да га проводим са породицом. Осим тога, волим књиге, филм, позориште, спорт.

☞ Имате ли поруку за читаоце „Сничка“, мале и велике?

У данашње време највећа вредност је време. Вежбајте да га паметно трошите: када сте у школи, учествујте у раду - тако ћете мање времена трошити код куће на учење. Када сте на друштвеној мрежи, не трудите се да добијете „лајк“ – тако само губите време. Боље покрените нешто лепо за своју улицу, школу, град, своју државу, планету – успех акције вам је највећи „лајк“. Немојте чекати да прођу ствари које не волите – вежбајте да у њима уживате. И још нешто: не тражите много да бисте били срећни, јер није срећан ко много има, него коме мало треба.



Елена Ерић,
Николина Дридаревић VI s



Све четири стране света,
Најмлађој реци биле су мало.
Њој је требала страна пета.

Није хтела ни лево ни десно
Ни у долину ни у море
Гледала је у сунце и воде
И само желела увис да тече.

Ни мајчине речи ни стражари
строги
Не беху јачи од њене жеље
Никоме није хтела да буде слуга
И мала река постаде дуга.

Анига Никитовић V 1

Песма о потоку

Између два брега
мали поток тече
своју песму лепу
пева свако вече.

Диве му се птице,
животиње мале
јер лепоту ствара
све као од шале.

Изнад њега често
појави се дуга
да ли је поток створи
или тражи друга.

Можда је то сенка,
можда мале чари
ипак је лепота
коју поток слави.

Зорана Јанковић V 2

Небеска река

Рађале се реке и свака путу своме
текла
Нека на исток нека на југ и свакој
је пут био дуг.

Родила се једна тврдоглава река
Која само пут до неба чека.

Али изгуби се мала река
Сви извори и потоци је траже
Где је могла побећи од толике
страже?

Мала река нестала је без трага
Иако је свима била драга.

Првом кишом и првим сунцем
Појави се на небу сва шарена и
драга.

Александра Филиповић V 1



Пут
око
света

Путовање у Француску...

Желите са нама?



Vite, vite!



Bon voyage!

Француска (La France) је не само једна од највећих, већ и једна од најинтересантијих земаља на свету. При помену Француске, већина нас најпре помисли на Париз. И није ни чудо, јер је то град који је туристичка дестинација број 1 у свету!, и годишње га посети преко 50.000.000 туриста. Неко би да види какав је поглед са 300 м висине са трећег спрата Ајфелове куле, неко да изблиза види осмех Мона Лизин у Лувру, или да се прошета неким од скоро 40 мостова на реци Сени, а милиони деце и одраслих би да се умешају бар на један дан у бајковити свет Дизниленда и бар на кратко да се друже са Микијем и Мини, пиратима са Кариба или Петром Паном.

Али, није Француска само Париз.

Јужно од Париза, око 200 км удаљена, близу града Орлеана, долина је реке Лоаре. Прелепа природа украшена је десетинама двораца, који су саграђени у XV, XVI веку. Сваки има своју причу и сваки је другачије леп. Сада су или ненастањени и отворени за посете туриста, или у њима поново неко живи, ма како то нама чудно изгледало. Овде историја просто дише и чини вам се да ће сваког тренутка однекле искрснути неки витез или ће вас нека госпа погледати са високог прозора.

Јужније, на самом Медитерану, Азурна је обала. Име је добила по јединственој азурној боји Средоземног мора. Предео је познат по дивним плажама, скупим летовалиштима, али и по малим слатким селима, као што је Ез (Eze), село познато по малим приватним фабрикама парфема. Ту можете видети како од неколико стотина килограма латица ружа настаје литар есенције од које настају мирисне ноте које волимо, а особа која меша есенције и прави парфеме зове се „Нос“, и, по природном дару, образовању и обавезујућем стилу живота, посебна је.

На Азурној обали је и државица Монако. Има површину од непуна 2 кв.км и око 30.000 становника. Држава Монако и њен главни град Монте Карло познати су по гламуру и богатству, али и по изузетној клими. Има око 300 сунчаних дана годишње, а просечна температура је 10 °C зими, а 26 °C лети.

И тако... О Француској би се могло причати бескрајно... Земља богата природним лепотама, плажама, цветним долинама, долинама река, скијалиштима..., али и историјом и културом.



Ослушните француску
музику:



Упознајте француску
књижевност:

Балзак, Бодлер,
Ками, Доде,
Дидро, Дима,
Флобер, Иго,
Мериме,
Мопасан,
Монтен,
Молијер,
Превр, Пруст,
Русо, Егзипери,
Стендал,
Валери, Волтер,
Зола...

Дебиси,
Офенбах,
Берлиоз,
Лист,
Шопен...



Откријте француско
сликарство:



Реноар

припремила: наставница француског језика
Марија Стојиљковић





Кутак за разговор ... са психологом и педагогом



(У поверењу...)



Питали сте: Трудим се да учим, али немам мотивацију. Шта да радим?

Милица Тошић Рудић, психолог:

Да бисмо се сконцентрисали на учење, неопходно је да буду испуњени неки услови: морамо се одморити од претходне активности; морамо задовољити потребу за храном и водом; пожељно је да сачинимо план учења, по коме прво учимо теже градиво, а за крај, када смо уморнији, остављамо лакше; учење олакшавају радне навике, које се најлакше стичу ако учимо увек у исто време и на истом месту.

Значи, ако покушавамо да учимо, а гладни смо, поспани, уморни, очекујемо важан телефонски позив, радни сто се налази близу прозора који гледа на игралиште, које је увек препуно деце..., онда ће се учење, вероватно, претворити у мучење. Али, планирање учења (и свих дневних активности) и примена различитих стратегија (израда подсетника, препричавање лекције, подвлачење, израда мапе ума, преписивање најважнијих делова, коришћење различитих извора знања...) подстичу мотивацију и доприносе бржем и лакшем учењу и квалитетнијем и дуготрајнијем знању.

Питали сте: Моја најбоља другарица ми је окренула леђа, јер јој је пренето да сам је оговарала. Шта да радим?

Милица, психолог:

Ако је она поверовала неком другом, а није помислила да би претходно могла да поприча са тобом и провери то што је чула, мислиш ли заиста да она завређује да буде твоја најбоља другарица? Зар другарство не треба да буде засновано на узајамном поверењу, поштовању, оданости и разумевању? Размисли о томе и одговор на питање, које си нама поставила, сам ће се наметнути.

Учини вам се, понекад, да не можете све потешкоће на које наилазите решити сами. Слободно замолите за савет неког од старијих које срећете на сваком кораку у школи, али, најбоље је обратити се онима којима је, заправо, посао свака помоћ вама, у одрастању и учењу. То су психолог и педагог наше школе, Милица Тошић Рудић и Мирјана Попадић.

Питали сте: Повремено ми се један друг обраћа речима које ме вређају. Он сматра да је то шала, а мени то смета. Шта да радим?

Мирјана Попадић, педагог:

Важно је да разговараш са другом. Питај га зашто ти се обраћа на тај начин. Реци му како се осећаш и да очекујеш да престане са упућивањем речи које те вређају. Питај га како би се он осећао да му се неко обраћа на начин који му не одговара. Јасно му реци да за тебе то није шала. Ако се непримерено обраћање настави, информиши родитеље, одељењског старешину или стручне сараднике у школи.

Питали сте: Другарица очекује да јој шапућем при одговарању на часу. Ако то не урадим, наљути се на мене.

Мирјана, педагог:

Лепо је помоћи другарици, али при самом процесу учења. Разговарај са другарицом. Реци јој да постоје начини за помоћ, али не на самом часу при одговарању. Договорите се да јој помогнеш ван школе (код куће/ при узајамним посетама...), или у самој школи пре или после часова, у библиотеци или на школским одморима, на часовима допунске наставе. Подсети је да на часовима није дозвољено шапутање при одговарању и сличне врсте помоћи. Тиме се не поштују правила понашања и не уважава се ауторитет наставника. Шапутање може бити само привидно знак доброг другарства.

Гласам за... Ученички парламент



Гласање одржано 29. септембра 2016. године.

VII,

Јелена Павловић

Богдан Јовићевић

VII,

Урош Арић

Танасије З. Младеновић

VII,

Александар Ђокић

Душан Мишић

VII,

Тања Ризовић

Драгутин Марић

VIII,

Оливера Радосављевић

Катарина Димитријевић

VIII,

Никола Шишић

Павле Јовичић

VIII,

Нађа Маринковић

Танасије М. Младеновић

VIII,

Мина Ђоковић

Александар Ђедовић

VII Прилипац

Анђела Љубичић

Валентина Божић

VIII Прилипац

Кристина Анђелић

Ана Љубичић

VII Средња Добриња

Весна Стојичић

Јована Лабевац

VIII Средња Добриња

Тамара Јовановић

Стефан Симоновић

VII Роге

Милица Томић

Оливер Вучковић

Оснивачка седница Ученичког парламента одржана је 29. септембра. Тајним гласањем за председника изабрана је Нађа Маринковић VIII 3, а за заменика председника Никола Јовићевић VII 1. Заједно са Ученичким парламентом ОШ "Петар Лековић" организована је журка под маскама, чиме је симболично обележена Ноћ вештица. Журка је имала и хуманитарни карактер - сав новац прикупљен од продаје улазница дониран је ученику ОШ "Петар Лековић".

Дан просветних радника, 8. новембар, ове године обележен је у петак, 6. новембра, када су чланови Парламента и други ученици VII и VIII разреда одржали по два часа заменивши своје наставнике.

У хуманитарној акцији, коју је покренуо Парламент, прикупљана су новчана средства за помоћ ученицима наше школе. Акцију су подржали ученици и запослени.

Парламент је обележио Светски дан толеранције, 16. новембар. У холу школе постављен је пано са прилозима о толеранцији и међусобном уважавању.

Чланови Парламента упутили су допис Наставничком већу, у коме су иницирали идеје за обележавање школске славе:

- да се седмица која траје од понедељка, 25. јануара до петка, 29. јануара, прогласи СВЕТОСАВСКОМ НЕДЕЉОМ;

- да сваки дан у овој недељи буде обележен садржајима различитог карактера и у свакој од активности (или у већем делу) учешће би узели ученици, њихови родитељи и наставници:

- дан за културне активности, где би своје поетско стваралаштво представили ученици и наставници наше школе;

- дан за музичко стваралаштво, када би своје умеће представили ученици, родитељи и наставници у индивидуалним, групним или наступима у пару;

- дан за друштвена збивања, када би организовали квиз у коме би се такмичило више екипа, састављених од по 2 ученика, наставника и родитеља;

- дан за спорт, када би организовали турнир и позвали на учешће екипе основних школа из околних места;

- дан за уметност, када би организовали изложбу радова наших даровитих ученика. Такође, тада би изложили и најуспешније ликовне радове пристигле на Светосавски конкурс. Овај конкурс би био расписан почетком јануара и Парламент предлаже да добије име прерано преминуле наставнице ликовне културе Љиљане Пантић.

Милица Тошић Рудић, психолог



Трагови...



Из старих бројева



Другарство

1998. година

Моја бака

У мојој околини живе особе које много волим. Ипак, бака је у врху. Она ме је чувала док су родитељи одлазили на посао.

Моја бака је ситна жена, проседе косе, са осмехом који се простире по целом лицу.

непознат аутор

...Плава звезда отвара пут у живот, пут за успех и срећу, подстиче човека да се бори за све оно што је за њега корисно, оно што је лепо и племенито...

Ранка Ратковић VI d

Зашто само кроз простор? Пропутујмо мало и кроз време!

Уосталом, не би то било први пут да затворимо очи и отворимо стари број "Сничка", и да притом као кроз маглу наслућујемо: да су тихи мукли звуци које чујемо -звучи временских капија које шкрипе; да су мириси који се почињу ширити- мириси полегле прашине преко некадашњих тренутака испуњених тугом због нечије грубости, срећом због засијалог осмеха, задовољством због маленог успеха, свог, али и туђег; да су боје које се буде- боје блиставих зора, кишних поподнева и озвезданих ноћи...

Отварамо очи у години 1998. Шта смо у њој пробудили?

(Из интервјуа са наставником Радином Радојевић)

-Пре "Сничка" постојао је лист који се звао "Искре". Можете ли нам нешто рећи о "Сничковом" претходнику?

-**"Искре"** су биле диван лист који је покренула Смиља Јешић, професор српског језика, заједно са својим колегама. У њему су сарађивали Брана Милошевић, Драган Јовановић Данилов, данас први људи овог града. Мада је примитивно штампан, радови ученика чинили су га добрим и лепим.

-**"Сничак"** је Ваше чедо. Када и како је настао?

- Лист је настао 1975.г. уз велику подршку директора школе и школских надзорника Ђокића и Маријана Жабића. У време када је настао, у овој школи се много радило.

-Откуда романтика у називу листа?

- Своје романтично име добио је по малом сну. Романтика је добра. Ма колико посао новинара био тежак и неромантичан, они треба да буду радосни због резултата свог рада. Листу је кумовао Љубивоје Ршумовић. Било му је драго због позива, обрадовао се. Пожелио је "Сничку" "да се огрне сновима и да сања".

-Дали имате поруку за "Сничак"?

- **"Сничак"** је имао среће да га у зрелости ухвати за руку наставница Зора, која је извор неисцрпне енергије. Због тога, **"Сничку"** желим све најлепше, желим да израсте у велике новине које ће бити драгуљ ове школе.

Андријана Тошић VII b и Милан Ивановић VII a

Објашњење

Чујеш ти, Јелена са плавим репом, у трећој клупи покрај Уроша: не прави се глумом и слепом, нисам ја само бучни јуноша.

Кад те за репић повучем мало, ил' кажем коју грубу и оштру, веруј да ми је много стало да ти додирнем златну косу.

Хтео бих да ти кажем нешто звездано, сребрно, сјајно као роса, ал' задрхтим и одустанем кад ми сасвим близу длана зазлати твоја дивна коса.

Еренка Петров

Разумевање и стрпљење према деци. Учитељ је добар кад нас поштује. Када он децу сматра смислом живота људи. Учитељ је добар ако је расположен. Наставник треба да воли свој посао и децу. Наставник треба да буде унесен у рад деце, да им помаже око тешких питања, да их правилно оцењује и да не буде строг. Наставници треба да буду добри као наши другови. Не би требало да вичу на нас ни да нас за ситницу кажњавају. За мене је добра учитељица она која је весела и срећна. Треба ми учитељ који ће ми указати помоћ у свакој прилици, схватити ме и дати ми подршку. Желим наставника који ради пуним срцем. Добра учитељица је она која има добру душу.

(одговори ученика разних разреда)

Опаштамо се... Срце брже куца

...И сада, док гледам та лица, разнолика и истолика истовремено, у мени се раба песма... Увек ћу се сећати ко је у којој клупи седео, ко се на које дрво у дворишту потписао...

Милица Лијескић VIII d

...Тек када се присећамо прошлих догађаја, примећујемо да време пролази брзо...

Ана Мићовић VIII d

...Кажу, као, прави пријатељи се стичу баш тамо, у средњој школи. Варају се, тако се грдно варају...

Милица Павићевић VIII e

Уредник: Зора Шијак, наставник



Марија Вучићевић V b

Немања Ђукић, V Средња Добриња

Иконописац нашег доба

Хтели- не хтели, морамо прихватити да је живот саткан од различитих нити. Колико ће бити успешан, најпре од нас зависи. Истини за вољу, оне ружне нити нећемо ни тражити ни уткивати. Појаве се оне мимо наше жеље, али, дужност нам је да оним лепим стазама раскрчимо.

У потрази за лепим не застајујте, не шврљајте, корачајте отресито, одређена циља, јер сваки тренутак живота је важан. Трагајте за лепотом у себи и оном око себе да бисте их разменили и свеукупно утицали на квалитет живљења.

Лепоту несвакидашњице, ону општевременску, открио је наставник ликовног **Зоран Звиздић**. Душом уметника заронио је у космичко трајање иконописа. У Косјерићу отворио је Недељну иконописну школу "Свети владика Николај Велимировић", и у њој окупио углавном младе поштоваоце дијалога предака. Непролазна духовна лепота пренета је на папир и дрво- светлост дана угледале су топле иконе младих иконописаца.

У фебруару ове године тумачи лепоте задивили су својим радовима све посетиоце изложбе икона у Косјерићу. Својом смерном лепотом, иконе су претакале племенитост у посетиоце изложбе. Лепоту тренутка отварања изложбе обојило је топло, узвишено певање црквеног хора.

Зора Шијак, наставник

Шта учитеља чини добрим?



Кутак за



тренутак



НАЈЭМЭН

Смешак, молим!

"Бисери" са ваших часова

*

Наставник: Из које супстанце се добија јогурт?

Ученик: Из пластичне чаше.

*

Наставник: Изађи и напиши на табли комбиновано котирање.

Ученик: Словима или бројевима?

*

Наставница: Уклета и заносно лепа, Трнова Ружица је провела читав век у дубоком сну.

Ученик: Спавала цео век?! Целих десет година?!

*

Наставница: За шта је скраћеница ЈАТ?

Ученик: Па за јато.

*

Наставница: Шта је екосистем?

Ученик: То је нераскидива веза између живих и мртвих животиња.

*

Ученица (ујутру, пре првог часа): Јао, људи, тешке ми трепавице, не могу да трепћем!

*

Ученик: Начин грађења изведених речи? Наставнице, па то је слагање.

*

Наставница: Објасни кружење азота.

Ученик: Кружење азота је када крава пасе траву.

*

Наставница: Шта мислите, која је највећа заслуга Светог Саве?

Ученик: То што због њега један дан не идемо у школу.

*

Ученица: Вода у морима је слана зато што није слатка.

*

Дечак у школском дворишту баца петарде. Приђе му дежурни наставник: "Ти то купујеш?" "Купујем", каже дечак. "Колико кошта једна?" Дечак: "Динар и по." "Па колико треба да ти платим тих десетак?" Дечак мало поћути, па пружи наставнику све: "Ма, не треба ништа."

*

Наставница: Колико магнет има полова?

Ученик: Два: мушки и женски.

*

Наставник: Коју оцену си добио?

Ученик: Мању од двојке, а већу од четворке.

*

Ученик: Наставнице, колико бодова је требало за јединицу?



Марија Ристановић VII 1



Из ваших писмених задатака...

*

Расцветало дрвеће мами нас својим плодовима.

Полен цветова опија наша мирисна чула.

Пролеће ми даје осећања да сам срећам, заљубљен, да волим школу, да се не свађам и сва остала осећања која имам у пролеће.

Сваког пролећа моје двориште мења свој изглед, као и моја осећања.

Јутарњи поветарац ме избацује из кревета.

Игралишта су била пуна разнобојне деце.



Деца се све краће облаче.

Воће је процветало, лишће је озеленело.

Када изађем напоље, сунце ми удара у очи, лишће ми пада на главу. Ветар носи моју капу и ништа се не чује сем пса који лаје.

Толико је био прелеп дан!

Овце су биле покисле као мишеви.

Кроз прозор видим поглед мога пса.

Сунце ми баца његове зраке и милује лице.

Кровови кућа изгледају као да се смеју док их сунце голица.



Оливера Радосављевић VIII 1, Павле Јовичић VIII 2,
Неда Стевановић VII 4, Маја Николић VI 5



Тодор Милутиновић I 3



Милица Сарих I 3



Емилија Терзић I 1



Mens sana in corpore sano.

У здравом телу здрав дух



Заљубљеници у природу

Ученици ОШ „Емилија Остојић“ су, заједно са својим наставницима, а у организацији ППД „Маљен“, уживали у природи и освојили врх Благаје 31. октобра 2015. године.



е = њ - то је бити са природом, гледати је и с њом говорити.

Л. Н. Толстој

е = њ - то је бити са природом, гледати је и с њом говорити.



Спортска недеља

У оквиру Дечје недеље, 5- 9.10.2015.године, у ОШ "Емилија Остојић" организована је Спортска недеља. Ученици млађих разреда наше школе такмичили су се у спортским вештинама четири дана појединачно, по разредима, а петог дана одржано је велико финале. Победник ове школске олимпијаде је спортски дух, дружење, забава, другарство и међусобно поштовање. ЧЕСТИТАМО!



Четврти дан такмичења био је и најслађи! Тек месец дана идемо у школу, а већ се такмичимо! Прваци- БРАВО! Били сте прави другари и спортисти!



ВЕЛИКО ФИНАЛЕ...

Сви спортисти су били на висини задатка. Честитамо свим такмичарима! Било је задовољство бити део једног оваквог непоновљивог тренутка!



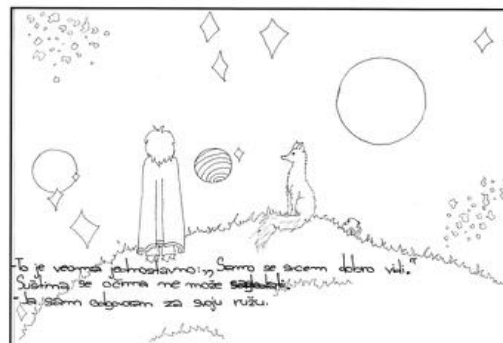
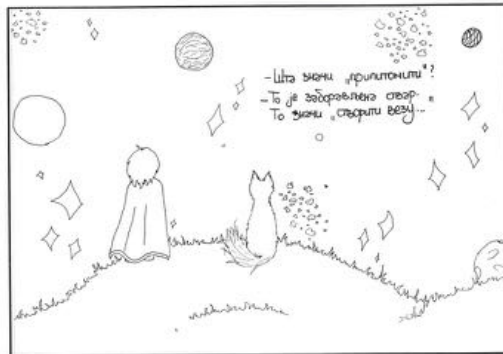
Најузбудљивији део финала био је надвлачење конопца. Заиста су сви заслужили медаљу! Довиђења на следећој Олимпијади!

Светлана Илић, учитељ





"Мали Принц"



Стрип: цртала Валерија Момот VIII 2;
превод са француског језика: одељење VIII 2,
у групном раду, на угледном часу српског и француског језика "Мали Принц"

|| (± 4) 4 | - L

Тако ми ужине моје,
нек се задаци боје,
долази много јак
њихов противник ђак.

Тако ми ранца и блока,
долазим у три скока,
када ме позове књига
највећа ђачка брига.

Мора се учити,
мало помучити,
да би се стекло знање
и да незнање буде мање.

Песмицом завет дајем
да ћу да истрајем.

Огњен Радивојевић III 2

4 | - L

Завет је врло озбиљна ствар,
ако се прекрши, настане квар.
А није га поштовати лако,
ђак, ипак, не може бити свако,
а завет звучи овако:
Тако ми школске креде,
на великом одмору мора да се једе.
Тако ми школског звона,
торба ми тешка као тона.
Тако ми школске клупе,
да бих ојачао јешћу супе.
Тако ми школског ранца,
снага долази и од пребранца.

Александар Синђелић III 2

|| (± 4) 4 | - L

Тако ми памети,
Тако ми мудрости,
Тако ми моје доброте,
Тако ми љубазности,
Тако ми свеске и књиге,
Учићу без бриге.

Андреј Корак III 2

